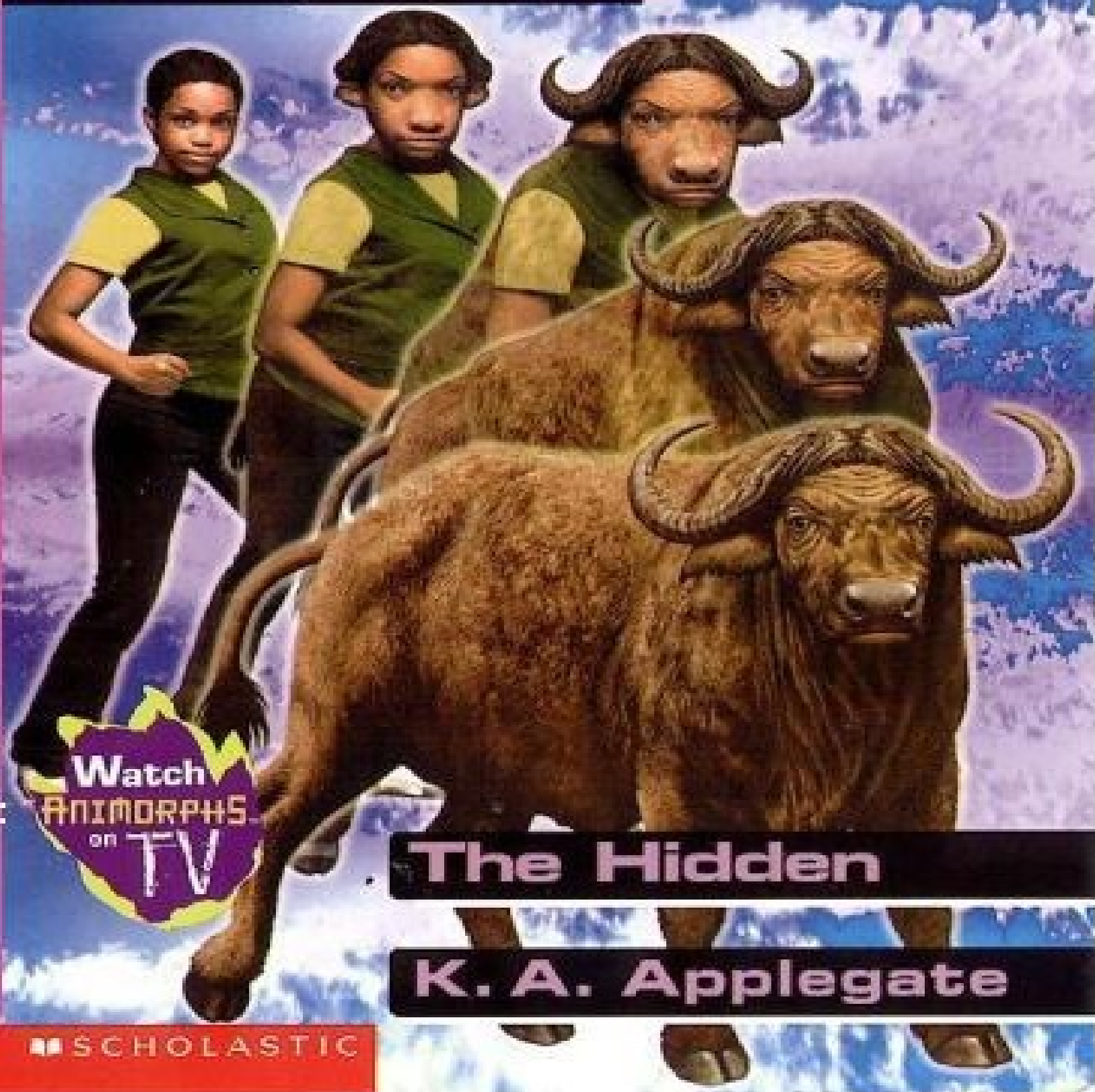

ANIMORPHS

To morph or not to morph?
That is the question. . . .

SCHOLASTIC

Hành Trình Cất Giấu Hộp Biến Hình

Series Animorphs Phần 39

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 38

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 38

Tập 38: PHI HÀNH ĐOÀN ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Ax.

2. Nội dung:

Ông King – người Chee bị bắt trong một lần do thám tòa soạn Biên Niên sử - một tổ chức bình phong của bọn Yeerk. Các bạn trẻ Hội Animorphs thâm nhập vào nơi giam giữ ông King để cứu ông nhưng không ngờ đó là một cái bẫy do Visser Ba giăng ra để tóm gọn bằng thảo khấu Andalite. Vào phút hiểm nguy nhất, tưởng rằng không thể thoát được ra khỏi tòa nhà đó, 4 người Andalite – trong đó có một cô gái – xuất hiện giải vây cho các bạn trẻ. Ax vô cùng phấn khích khi thấy đồng bào của mình xuất hiện, tim đập lỗ nhịp khi đứng cạnh cô gái Andalite Estrid.

Để tìm hiểu nhiệm vụ của phi hành đoàn Andalite, Ax cùng với Jake – với tư cách là Hoàng tử của Ax – đã tới gặp cơ trưởng Gonrod, sĩ quan Arbat và 2 thành viên khác trên con tàu Andalite. Những người Andalite mới tới tỏ thái độ khinh miệt loài người, họ cứ nghĩ đó là một giống loài hạ đẳng, thiếu kiến thức khoa học, không xứng được đứng cạnh họ trong cuộc chiến chống Yeerk. Nhưng bằng những lời lẽ cứng rắn cùng với quyền năng biến hình hữu hiệu, các thành viên Hội Animorph cũng được phi hành đoàn Andalite chịu đón tiếp và cho biết nhiệm vụ của họ trong lần tới Trái Đất này là ám sát Visser Ba và họ muốn Ax, với tư cách là một lính nhỏ Andalite, giúp đỡ họ tiếp cận Visser Ba.

Lần tấn công tiếp theo của nhóm chiến binh Andalite vào buổi họp nhóm Chia Sẻ, Arbat bắn trượt Visser Ba, Aloth bị thương và bị Arbat giết luôn mà không cứu. Ax cảm thấy rất bất bình với cách cư xử của Arbat, đồng thời anh cũng thấy có điều gì đó không rõ ràng về sứ mạng của phi hành đoàn nhỏ bé này.

Với sự giúp đỡ của Erek – người Chee, Ax đã xâm nhập được vào cơ sở dữ liệu máy tính trên con tàu Ralek River và biết được sứ mạng thực sự của phi hành đoàn Andalite – một nhiệm vụ tự sát và chỉ duy nhất một mình Arbat là biết được sự thật này. Trên con tàu là những virus lập trình gây chết người với bọn Yeerk nhưng đồng thời cũng hủy diệt luôn vật chủ của Yeerk.

Mặc dù phát hiện được sự thật nhưng Ax lại không hủy được ống nghiệm chứa virus lập trình mà lại để nó rơi vào tay Arbat. Arbat mang ống nghiệm, biến thành người và chui xuống vũng Yeerk quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ: trút những con virus ấy xuống vũng.

Sáu thành viên Hội Animorphs vừa phải đánh nhau với bọn Yeerk, đồng thời cũng phải chiến đấu với Arbat ngăn không cho ông ta hoàn thành nhiệm vụ của mình. Với sự giúp sức của cơ trưởng Gonrod, Hội Animorphs đã tiêu hủy được ống nghiệm, xử lý Arbat và thoát khỏi vũng Yeerk an toàn.

Cơ trưởng Gonrod và Estrid quay trở lại hành tinh quê hương Andalite mà không có Ax đi cùng.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie: Rắn viper.

Tobias:

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Xibêri, Gián.

Marco: Gián, Khỉ đột, Rắn hổ mang.

Rachel: Gián, Gấu xám, Ruồi.

Cassie: Gián, Sói, Rắn viper, Cú sừng, Bọ chết.

Tobias: Người.

Ax: Gián, Điều mướp phương Bắc, Người.

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Cassie.

Nếu chỉ nhìn tôi thôi ắt hẳn bạn sẽ không biết được rằng tôi đang ở giữa một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt nhằm cứu lấy Trái Đất từ tay những “người” ngoài Trái Đất, những sinh vật kí sinh có tên là Yeerk đầu.

Vâng, hầu như toàn bộ thời gian của tôi là dành cho cuộc chiến đó. Còn ngay lúc này đây, “bà lang thú” - tôi đang quỳ gối trong chuồng thú, chờ cho cái tính hiếu kỳ của chú chuột bị thương thẳng thẽ, ấy là lúc nó sẽ rón rén ló ra khỏi bên dưới cái lồng, nơi mà khi nãy nó nháo nhác chạy vô ẩn núp, và tôi sẽ túm cổ để xem xét cái cẳng chân sau cong vồng của nó.

Tôi cho rằng đó chỉ có thể là tôi mà thôi bởi lẽ tôi đúng là như thế mà. Quả là tôi không thể

chịu nổi khi nhìn thấy các con thú bị đau đớn một khi tôi có thể làm gì đó cho chúng. Chắc chắn sau này tôi sẽ chọn con đường trở thành bác sĩ thú y như ba mẹ tôi thôi (có điều bây giờ xem ra tôi đã giỏi hơn họ nhiều – thông qua việc biến hình thành nhiều loại thú khác nhau).

Tôi là một Animorph - một người có khả năng hóa thú.

Tôi và các bạn của tôi được trao tặng khả năng thu nạp ADN của các loài sinh vật khác và biến hình thành chúng. Quyền năng này là thứ vũ khí duy nhất thực sự mà chúng tôi sở hữu được để có thể chiến đấu và bảo vệ loài người.

Nhưng không chỉ có thế đâu, ít nhất là đối với tôi. Mỗi khi tôi biến hình thành một con thú nào đó, tôi cảm nghiệm được thế giới theo đúng cái cách mà nó - con thú đó - cảm nhận, và được chia sẻ tất cả những bản năng tự nhiên của nó. Những hiểu biết đó cha mẹ tôi sẽ không bao giờ có được. Nhưng tôi không dám chắc rằng *không* có được kiến thức đó lại là một cái gì đó quá tồi tệ.

Ý tôi là, việc biết một con cá voi lưng gù nặng 30 tấn là một chuyện, còn việc bản thân mang cái trọng lượng 30 tấn đó rong ruổi khắp đại dương với một sự chắc chắn thật sự rằng bạn *chính là* con vật đó lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cách duy nhất để thực sự hiểu được điều ấy là hoá thân thành chính sinh vật đó, điều mà người ta không thể dạy bạn được ở một trường thú y.

Nhưng đây không chỉ là vấn đề trở thành một con vật, cũng không chỉ đơn giản là phép biến hình. Đó, trong cuộc chiến này, tại tôi sử dụng những lối hình biến của mình để chiến đấu, để đánh lạc hướng và đánh nhau với bọn Yeerk. Đó là lý do tại sao Jake, thủ lĩnh của tôi, không muốn tôi sử dụng khả năng biến hình cho những mục đích cá nhân. Không thể nói là tôi chưa bao giờ làm điều đó - quả thật không có điều gì tương tự cái cảm giác được nhảy nhót tung tăng như một chú cá heo da bóng lưỡng thích nô đùa, hoặc trở thành một chú ngựa đôi khi cũng có ích. Nhưng tôi rất thích Jake, (thôi được rồi, có lẽ cảm giác của tôi thậm chí là mạnh hơn “thích” một chút), với lại điều cậu ấy nói nghe cũng hợp lý, vì vậy tôi cố gắng không làm bất cứ điều gì có thể đặt chúng tôi vào nguy hiểm.

Tuy vậy sự nguy hiểm không phải là điều tồi tệ nhất. Đây là một cuộc chiến và phải có sự chết chóc. Và việc sử dụng quyền năng biến hình để tiêu diệt những kẻ khác quả thật không dễ để làm quen. Nhưng tôi ghét phải gieo sự đau đớn và đôi khi là cả cái chết lên những sinh vật bị một tên Yeerk chui vào đầu bao nhiêu, thì tôi lại càng không thể chịu đựng việc phải ngồi đó phó mặc cho bọn quỷ đó hủy hoại loài người chúng tôi bấy nhiêu.

Lũ Yeerk giống như một dịch bệnh, chỉ khác là chúng lan truyền một cách có chủ đích và hiểm độc. Một tên Yeerk sau khi bò vào tai của bạn, sẽ trải rộng cái cơ thể vừa mù vừa điếc, vừa nhầy nhụa như sên của nó lên lõi đến từng kẽ nứt trong bộ óc bạn. Nó mở toang suy nghĩ của bạn, nhìn bằng mắt bạn, và nói bằng chính giọng của bạn. Bạn là một vật chủ, bị giam cầm trong cơ thể của chính mình, la hét cầu cứu nhưng không ai có thể nghe thấy bạn.

Tại tôi gọi những kẻ bị Yeerk rúc vào đầu là Kẻ Bị Mượn xác, và càng ngày càng có nhiều hơn những kẻ như vậy. Như tôi đã nói, bọn Yeerk cũng xâm nhập vào cả những loài khác, và sử dụng một số loài trong số đó để tiến hành cuộc chiến hiểm độc này trên Trái Đất.

Tại tôi, những Animorphs - lực lượng đối kháng tích cực duy nhất - gồm có: tôi, cô bạn thân nhất của tôi – Rachel, Jake, Marco - bạn thân của Jake; Tobias - người đã ở lại trong hình dạng

điều hâu đuôi đỏ quá giới hạn hai giờ đồng hồ và bây giờ đang sống cuộc sống của một chú chim săn mồi, một *nothlit*, theo cách nói của Ax.

Ax là một *aristh*, một lính nhỏ người Andalite, và chính anh trai của Ax - Elfangor - là người đã trao cho chúng tôi chiếc hộp biến hình màu xanh trước khi bị Visser Ba hạ sát, và cũng bởi thế mà giờ đây tụi tôi phải tiếp tục cuộc chiến đó.

Nói thế cũng là khá nhiều về phe đối kháng tụi tôi rồi đó. Ừ phải rồi, các bạn muốn tôi kể thêm cả về những người Chee - một chủng người máy không bạo lực, những người giúp tụi tôi do thám bọn Yeerk và xâm nhập vào tổ chức bình phong của chúng mang tên Nhóm Chia Sẻ - chớ gì. Nhưng xét cho cùng, tụi tôi vẫn là những con người duy nhất hăng hái đứng ra bảo vệ loài người.

Vậy thì bạn có thể hiểu tại sao tôi phải dành thời gian cho những con thú bị thương rồi chớ gì. Tôi giúp chúng khỏi bệnh. Và theo một cách nào đó, tôi nghĩ chúng cũng giúp tôi chữa lành vết thương.

Chuyển động.

Một cái mũi tí hon, hình hình thò dưới lồng.

Dường dường Thú hoang hôm nay yên tĩnh lạ lùng, chúng tôi chỉ có ba “bệnh nhân” và cả ba đều bình phục tốt.

Tiếng khọt khẹt, ò è của bọn thú vốn là những âm thanh quen thuộc ở đây. Nhưng cái tiếng đùng đục đều đều xa xa đó thì hổng phải. Nghe cứ như tiếng cửa xích vậy, mỗi lúc mỗi rõ rít hơn, hình như là tiếng máy bay tầm thấp.

Chú chuột vù ra, rồi chợt dừng phắt lại, mũi nhoáy nhoáy.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tiếng động giờ đã vang to điếc ráy.

Con chuột cứng người lại.

Tôi vươn tay bốc nó lên. “Không ai làm đau mày đâu,” tôi nhỏ nhẹ nói, nhưng giọng tôi trượt đi, chìm lìm trong tiếng ồn nhức óc kia. Tự dưng, ruột gan tôi bỗng nhộn nhạo cả lên.

Cái này chẳng giống tiếng máy bay mà giống...

Tôi ló đầu ra khỏi chuồng thú, vừa lúc thấy một chiếc trực thăng liệng ngang rồi vút về phía khu rừng.

Tiếng rền nhạt dần.

Tôi nhún vai rồi quay lại nhốt con chuột vào lồng, suýt chút nữa thì đâm sầm vào Ereك. Ảnh

đang đứng phía sau tôi. EreK là một người Chee.

“Oa!” Tôi giật nảy mình. “Tôi không thấy anh đi vào.”

EreK gật đầu. “Tốt. Tôi không muốn cho bạn, và cả bọn Mượn xác trên chiếc trực thăng hồi này thấy. Chúng ta gặp chuyện *lớn* rồi đây, Cassie.”

“Ồ, lúc này ở đây chỉ có mỗi mình tôi,” tôi nói và nhận ra mình vẫn khư khư cầm con chuột trong tay. Tôi nhẹ nhàng đặt nó vào cái lồng trống và chờ nghe EreK báo tốt tin.

“Tôi sẽ báo cho các bạn khác biết sau, nhưng tôi cần phải cho bạn biết ngay rằng bọn Yeerk đã sửa chữa con tàu Helmacron, và đã phục hồi được bộ cảm biến định vị nguồn năng lượng biến hình.”

Quý tha ma bắt, lại cái đám Helmacron lơ lửng nữa!

Một đám những kẻ siêu tí hon, vênh váo và hay cáu bẳn. Rủi cái là chúng có nền kỹ thuật cực kỳ phát triển...

EreK nói tiếp. “Bọn Yeerk đang ráo riết dò tìm năng lượng biến hình...”

“Nhưng tôi chưa biến hình mà...” Tôi chợt ngưng giữa chừng vì nghĩ tới chiếc hộp xanh – Thiết bị Escafil – đang giấu trong chuồng thú.

“Tuy bộ cảm biến Helmacron không hoạt động với đầy đủ tính năng như cũ, nhưng nó cũng giúp cho bọn Yeerk dò được những tín hiệu yếu ớt ở đâu đó trong khu vực này. Đó có thể là năng lượng phát ra từ hộp biến hình.” Giọng EreK chao đi khi chiếc trực thăng bay ngang qua. “Chúng lại quần một vòng nữa rồi. Nếu không mang cái hộp ra khỏi đây...”

“Tôi sẽ làm.” Tôi nói và đi thẳng tới chỗ tối nhất trong chuồng thú. Tôi đã cất kỹ chiếc hộp biến hình ở chỗ không ai có thể tình cờ thấy được, nhưng chẳng ngờ là bọn Yeerk lại sửa được con tàu Helmacron nhỏ tí kia... “Nhưng dời cái hộp đi chỗ khác thì ích gì, hả EreK? Bọn Yeerk sẽ chỉ cần định vị lại là xong thôi mà.”

“Đúng vậy. Cho nên các bạn cần phải liên tục chuyển chỗ của nó, cho tới khi con tàu Helmacron bị tiêu hủy hoàn toàn.” EreK nói khi chiếc trực thăng lượn qua đầu chúng tôi lần thứ ba. Những tia nắng nhảy múa, xuyên qua các ô cửa. “Nếu chiếc hộp rơi vào tay bọn Yeerk thì...”

“Đừng nói vậy, EreK.” Tôi vội gạt đi, đoạn giắt cái hộp vào lưng quần jeans và trùm chiếc áo T-shirt rộng thùng thình của ba ra ngoài. “Rồi, đi nào.”

Nhưng EreK đã biến mất.

“Cassie?” Mẹ tôi gọi từ ngoài cửa. “Mẹ tới Lâm Viên đây. Mẹ phải lo việc vận chuyển thú và...”

“Cho con đi với!” Tôi quyết định ngay trong khi nhìn quanh chuồng thú tìm Erek. Có phải ảnh là cái xô đang úp chụp kia không nhỉ? Hay là đồng cỏ khô? Người Chee đặc biệt giỏi về kỹ thuật hình chiếu mà.

Ánh nắng phía sau mẹ tôi nháng lên một cái. Erek thoáng hiện nguyên hình rồi lại trở về hình chiếu một cánh cửa chuồng thú.

“Đi thôi mẹ.” Tôi vừa nhìn mẹ vừa nói.

CHƯƠNG 2

Có bao giờ bạn gặp ác mộng, thấy cái gì đó đang hùng hục đuổi theo và cho dù bạn vắt giò lên cổ thì cũng chẳng tiến được tới đâu không?

Ừm, đó là cảm giác của tôi lúc này, khi ngồi trên xe cùng mẹ tới Lâm Viên.

Chiếc trục thẳng vẫn rì rì đảo tới đảo lui trên khu rừng. Hai mẹ con tôi chẳng nhích được bao nhiêu trong dòng xe cộ, bởi vì mẹ tôi vừa lái xe vừa nói chuyện, mà khi làm vậy thì bà hay vô tình nhấn chân vào bàn thắng của xe. Bà làm vậy chẳng có mục đích gì nhưng nó lại đang tra tấn thần kinh tôi.

Tăng tốc rồi chậm liền. Phóng lên rồi thắng lại.

Rifittt!

“Có chuyện gì với ông kia vậy?” Mẹ tôi thắc mắc, lơ lơ dòm chiếc xe đằng sau qua gương chiếu hậu. Nó cứ chực leo lên đuôi xe của chúng tôi. “Giới hạn tốc độ trên đường này là bốn mươi lăm dặm một giờ mà...”

“Vâng, nhưng mẹ mới chạy có ba mươi dặm một giờ hà,” tôi nói, bất giác chỉ tay vào bảng đo tốc độ.

Nhanh nhanh lên mẹ! Tôi thầm giục.

“Ba mươi à?” Mẹ tôi nhả thắng, cây kim tốc độ nhích lên một tí. “Thế. Tốt hơn rồi.”

Nhưng thiệt sự là chẳng tốt hơn chút nào, vì chiếc xe đằng sau chọt lảo đảo, rồi vượt chiu qua, lấn sang cả làn sơn phân đường, xoẹt đuôi xe cắt ngay mặt chúng tôi rồi đi chậm lại ngay lập tức.

“Đi kiểu gì vậy?” Mẹ tôi hét lên thắng gấp và nhìn chăm chú vào gáy ông tài xế kia.

“Mẹ, đừng nói gì hết.” Tôi cảnh cáo mẹ và nhìn người tài xế vọt lên.

“Ấu hết chỗ nói,” mẹ quạu. Nhưng mẹ tôi vừa mới tăng tốc liền phải đạp thắng đột ngột vì chiếc xe ấy chột chậm lại lần nữa. “Ông ta đang tính làm cái gì vậy?”

“Mẹ! Dừng lại. Ông không nghe thấy đâu...” Tôi cuống quýt can ngăn. “Cứ dừng lại đi mà. Chắc là một quái xế hoặc...”

...hoặc là một tên Mượn xác-Người được phái đi tìm chiếc hộp xanh.

Tôi nói thầm trong bụng và ngược lên nhìn trời.

Chiếc trực thăng đang ở títt đằng xa, chỉ còn bé cỡ con mòng[1]. Giả sử nó đã dò ra tôi, thì chắc chắn nó không chỉ điều đến mỗi một tên Mượn xác để đoạt lại cái hộp thôi đâu. Cuốn được chiếc hộp biến hình là một chiến thắng lòng lầy của Đế chế Yeerk, xứng đáng để chúng tiêu tốn cả một đội quân hùng hậu, chứ không chỉ mỗi thằng cha hỏi đầu đi chiếc xe Ford Taurus kia đâu.

“... hoặc là một gã say khướt?” Mẹ tôi bực bội tiếp lời, nhưng vẫn lùi lại nhường đường cho ông kia đi. “Mẹ không biết sao mà dạo này lắm chuyện lạ thế!?”

“Ý mẹ muốn nói tới chiếc trực thăng kia phải không ạ?” Tôi hỏi, cố làm ra bộ ơ hờ trong khi vẫn dôi mắt nhìn chiếc xe đằng trước. Nó vẫn lao bon bon như chẳng nhớ nhung chuyện hồi này. “Chắc là có một con thú dữ mới sống khỏi Lâm Viên...”

“Không có đâu. Nếu có thì họ đã gọi cho mẹ rồi,” mẹ tôi bảo. “Mẹ cũng chẳng nghe thông báo có anh hùng nào trốn khỏi nhà thương điên cả...” Bà mỉm cười. “Mẹ cho rằng nó cũng chỉ là một ngày như mọi ngày thôi, há?”

"Con cũng đoán vậy."

Lúc queo xe vào Lâm Viên, cổ tôi tự dưng nghẹn lại, bụng thốn lên. Phần thì lo ngay ngáy về chiếc trực thăng, phần thì lo ngộ nhớ EreK chưa kịp báo cho các bạn của tôi biết thì sao?

Hay là ảnh đã báo rồi ta?

Biết đâu bộ cảm biến Helmacron đã chop được ba đũa nhóc và một Andalite trong lốt biến hình rồi thì sao? Có thể lắm chứ... Tobias sẽ ổn thôi, nhưng việc tất cả tui tui tập trung lại một chỗ có thật sự là một ý hay không đây ta?

Bao tử tôi co thắt lộn lạo.

Tôi để mặc mẹ lui cui trong bãi đậu xe của nhân viên rồi nhắm hướng công viên lớn rảo bước. Tôi đã bảo với mẹ rằng, tôi muốn ra công viên để xem mấy con thú mới, rồi tôi sẽ tự đón xe buýt về nhà. Trong bộ quần jeans và áo thun T-shirt rộng thùng thình dính đầy bùn đất, tôi cố bước đi thật tự nhiên. Chiếc hộp xanh lộm cộm trong người...

<Lăng xê một quái dị hả Cassie?> Giọng truyền của Rachel vang lên.

Nhỏ đang ở đâu đây thôi. Tốt. Dù không biến hình, không trả lời được Rachel nhưng tôi cảm thấy bình tâm hơn.

<Đó gọi là mô-đen bụi của những bà lang thú.> Giọng truyền của Marco đầy vẻ châm chích. <Ê, bà lang, tui tui đang ở trong lồng mòng biển. Đừng có nhìn lên à nha.>

<Erek đã báo cho tui mình biết về bộ cảm biến trên tàu Helmacron,> Jake truyền ý nghĩ cho tôi. <Cần phải tìm ra cách vô hiệu hóa con tàu ấy đi. Bờ đang cầm chiếc hộp xanh hả, Cassie?>

Tôi chậm rãi gật đầu rồi đứng lại bên khoanh rào nhốt bò tót Mỹ. Tôi đứng đỉnh nhìn xung quanh... và ngó lên.

Một con điều hâu đuôi đỏ đang quần thảo phía trên đầu tôi.

Hai con mòng biển y chang nhau đáp xuống gần vũng bùn có con bò đang đắm mình. Con thứ ba đậu gần thùng rác. Con thứ tư bay vù qua, mắt nhìn chau hấu vào một cô bé đang chén khoai tây chiên.

Chắc chắn con mòng biển đó là Ax rồi.

Cô bé cười khúc khích và thấy cho ảnh một miếng khoai. Ax nuốt chửng và rít lên đòi thêm. Miếng nữa rồi miếng nữa.

<Nè, Ax ngố, bộ bờ muốn thử gây sự chú ý hả?> Marco la ồm tỏi, rồi sà xuống và đuổi Ax bay khỏi chỗ cô bé.

<Nè, việc ở đây gấp à nha,> Jake nói một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Tôi lướt nhìn đám đông rồi, giống như một người phụ nữ trong số đó, tôi ngược mắt nhìn chăm chú bầu trời. Thêm một chiếc trực thăng nữa nhập bọn với chiếc đầu tiên.

Tôi liếc nhìn sang người phụ nữ, bà ta chẳng ngạc nhiên hay tò mò gì, mà có vẻ... hăm hở.

Rồi đột nhiên, bà ta biến mất trong đám đông. Bao tử tôi lại thốn lên, lần này nó lộn lạo thật dữ dội.

Bầy trực thăng đánh võng lại gần hơn, và gần như ngay tức khắc, cả hai cùng rà thấy rất nhiều năng lượng biến hình tập trung vào một nơi.

Tôi không biết phải làm gì, cũng chẳng liên lạc được với đứa nào...

<Bọn trực thăng bay hướng này,> Tobias thông báo. <Có vài tên bạn đồ thể thao đang chạy bộ về hướng Cassie.>

<Cassie, chạy đi.> Jake nói gấp gáp.

Tôi lùi lại, ra khỏi khoanh nhốt bò. *Đi đâu đây?* Tôi mấp máy môi không thành tiếng.

<Đi đâu cũng được! Mấy gã kia sắp chạy tới công viên rồi đó. Vậy, hãy trở lại khu vực dành cho nhân viên mau lên!> Jake hét và bay vèo đi. <Tất cả hãy toả ra! Phải nhử bộ cảm biến tách khỏi Cassie! Tobias bám theo Cassie vì bồ đang không biến hình.>

<Cassie,> Tobias hét. <Chúng tới gần lắm rồi.>

Một người mặc com-lê đột nhiên xuất hiện. Tôi muốn chạy lắm nhưng sợ gây chú ý, nên đành chờ cho ông ta đi qua mới co giò chạy trốn chết.

CHƯƠNG 3

<**T**uyệt lắm, Cassie!> Tobias thốt lên. <Hắn không thấy bồ nhưng tụi trực thăng vẫn tiếp tục dò dấu vết và chỉ dẫn cho bọn dưới đất. Cứ chạy nữa đi.>

Tôi chạy, tim gan phèo phổi nện đùng đùng, nghe lòng bùng cả hai lỗ tai người của tôi.

Trong hình dạng người, tôi sao mà bất lực đến thế. Tôi có trí óc nhưng không có cơ bắp mạnh mẽ, cũng không có móng vuốt, răng nanh hay cánh. Chẳng có gì, dù chỉ là vượt trội hơn tí ti, để có thể giúp tôi vượt qua dóm Mượn xác-Người đang lùng sục tôi kia...

Phải chi tôi có thể biến hình mà không thu hút bộ cảm biến. Phải chi tụi bạn có thể làm phân tâm được bọn Mượn xác cho tôi chạy trốn.

Phải chi! Phải chi!...

Hãy đối mặt với thực tế, Cassie. Cứ chạy hết sức cái đã...

Lối hẹp giữa hai toà nhà dẫn tôi đến khu vực chất dỡ hàng hoá của Lâm Viên. Ở đó có vài chiếc xe tải đang đậu.

<Coi chừng! Cassie, có hai tên ở đầu kia chiếc xe tải bụi màu đen! Chúng đang dòm dáo dác và nói chuyện qua radio. Ồ, giờ thì chúng tách nhau ra rồi.> Tobias la. <Chạy khỏi đó ngay!>

Nhưng mà chạy đi đâu bây giờ? Tôi rúm người tựa vào một chiếc xe tải màu trắng, vật cản duy nhất giữa tôi và bọn chúng.

Nếu một trong hai chiếc trục thẳng rề trên chỗ này thì hai tên Mượn xác-Người đang ở cách tôi chưa tới ba mét kia sẽ thấy ngay một con nhóc đang sợ hết hồn, co ro dựa vào thành xe tải với cái hộp còm cộm bên dưới chiếc áo T-shirt lùm xùm.

Chúng sẽ biết tôi chính là mục tiêu đang bị săn đuổi. Lúc đó tôi đừng hòng thoát được. Tôi không thể biến hình để chiến đấu hay bay đi, cũng chẳng thể bỏ cái hộp chạy lấy người, bởi vì nếu bọn Yeerk có được cái hộp thì tất cả mọi chuyện sẽ chấm hết.

Bao tử tôi nhảy tọt lên cổ họng.

<Chúng vòng qua xe rồi, Cassie! À không, gã tài xế chui vào buồng lái. Mẹ bồ đang trao đổi gì đó với ông ta. Bọn Mượn xác ở đằng sau xe! Nếu chúng nhìn qua sườn thì...>

Tobias không cần phải lái nhái thêm tôi cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Mấy gã đó sẽ thấy tôi và xông ra bắt, mẹ tôi sẽ can thiệp và rồi bà cũng sẽ bị bắt, bị lôi tuột xuống vũng Yeerk. Sau đó cả hai chúng tôi sẽ đi tìm và tiêu diệt các bạn của tôi trong hội Animorphs.

Cố không thở hỗn hển lộ liễu, tôi nhích từng tí một dọc theo xe tải. Tôi chẳng biết mình đang làm gì nữa, nhưng tôi cần phải đi khỏi chốn này, đi xa khỏi chỗ bọn Mượn xác đang đứng... Hồng biết khoảng cách hai ba mét cách xa đuôi xe tải có làm nên khác biệt gì không, nhưng kệ, tôi vẫn cứ nhích tới, nhích tới...

Chợt, có cái gì đó huých vào lưng tôi. Tôi lồm lét dòm ra sau. Một cái nắm cửa. Ồ, có một cửa vào nhỏ tẹo ở bên hông thùng xe.

“Trục thẳng đang bới tung khu này lên.” Một trong mấy tên đứng phía đuôi xe tải xầm xì. “Nếu bọn ta tìm ra bằng thảo khẩu Andalite và kỹ thuật biến hình thì Visser Ba sẽ rất hài lòng. Còn nếu không...”

“Đừng có nói trước chuyện gì sẽ xảy ra,” một gã Mượn xác khác càu cạu ngắt lời. “Phi công cho biết tín hiệu nổi lên rất mạnh trong vùng này. Cứ tiếp tục tìm coi.”

Hoảng vía, tôi giật mạnh cái cửa nhỏ. Không được. Chiếc xe tải nổ máy. Chết thật, nó sắp khởi hành và bỏ tôi trơ lại đây mất thôi.

Tôi lại giật mạnh hơn. May mà thấy cái cần gạt, tôi bèn rút ra và mở cửa. Tôi bò vội vào thùng xe kín mít rồi lặng lẽ đóng cửa lại. Tim nện ghê hồn hơn và hơi thở cũng gấp gấp hơn, nhưng dù sao tôi cũng đã vào được trong xe tải.

Ngay lúc đó, có tiếng rống rộ lên.

Tôi vội đứng lên, loạng choạng dựa lưng vào thành xe.

Kìa, một cái đầu to tướng cúi thấp, cặp sừng cong khoằm doe ra – một tấn cơ bắp của con bò tót châu Phi lù lù ngay trước mặt tôi. Con vật kinh dị đó còn có một cái tên khác là Kẻ Gây Góa Bụa.

CHƯƠNG 4

Cả đồng chuyện cùng xảy ra một lúc.

Chiếc xe tải suýt chút nữa thì lật nghiêng. Động cơ của nó rền lên giật cục để giữ thăng bằng.

Con bò tốt bật ngửa về phía sau, rì cặng hai sợi thừng cột quanh sừng và hai sợi khác quấn quanh cổ nó. Những sợi thừng cạ vào các vòng kim loại trên vách thành xe tải, sồn tura và mỏng đi, chẳng ăn nhằm gì với cái đầu bự chần dần của con bò tốt. Nhưng thường thì mọi người đều có bận tâm đến chuyện này, bởi vì hầu như chẳng ai đại gì ở trong thùng xe tải cùng với một Kẻ Gây Góa Bụa.

“Nhưng tín hiệu ré lên rõ nhất ở khu vực này mà!” Một kẻ nào đó hét lên ở bên ngoài.

“Phải, nhưng nó cũng bắt được thêm bốn tín hiệu nữa ở bốn hướng khác nhau!” Một người nữa cũng gào to không kém. “Nếu mày hỏi tao thì tao bảo cho mà biết: tụi ta đang đuổi theo một lũ khổng trời.”

“Đừng để Visser Ba nghe thấy mày hét như thế,” người đầu tiên bức bối quặc lại. “Ông sắp tới rồi kìa.”

Những giọng nói nhòa dần khi xe tải lúc lắc tiến lên.

<Ra phía cửa sau đi, Cassie.> Tobias cất giọng truyền. Cậu ấy vẫn lặng lẽ luẩn quẩn quanh đây. <Ừ ừ.>

Ừ ừ cái gì? Tôi nghĩ, vẫn đứng đực ra nhìn con bò tốt đang lom lom dòm mình. Thiệt chẳng phải cảm giác dễ chịu gì. Tin tôi đi.

Trời thì oi bức mà mùi gia súc hơi hoi hoi cứ xông lên nồng nặc. Ngay cả đứa vốn quen gần gũi và chăm sóc các con thú như tôi mà cũng hổng chịu nổi. Nhưng nổi ngán ngấm cái mùi đó chẳng đủ lớn đến độ giúp tôi quên đi nỗi sợ sức mạnh hoang dã đang hiện hữu trong cơ thể u gồng cơ bắp và cặp sừng đầy vẻ đe dọa của Kẻ Gây Góa Bụa.

Con bò tốt khụt khịt, phả ra những luồng hơi nóng hổi. Không khí âm ỉ thoát ra từ lỗ mũi nó.

<Chúng sẽ chặn bờ bên ngoài cổng, Cassie, chỗ xa lộ uốn quanh khu rừng,> giọng truyền của Tobias bắt đầu nhuốm vẻ hốt hoảng. <Chiếc limo của Visser Ba ở ngay đằng sau xe tải chở bò và một đồng xe khác đang tùm tùm chờ nơi khúc quanh...>

Con bò tót lại khụt khịt. Nó hùng hổ ngúc ngắc đầu, cổ bút sợi thừng ra.

Chiếc xe tải từ từ chậm lại và đi vào khúc cua. Mũi xe chúc xuống khiến con bò tót nặng cả tấn trượt xuống gần chỗ tôi. Sợi thừng nghiêng lại khi bức tường cơ bắp...

PHỤT! Một trong những sợi thừng cột con bò bị đứt và bung ra như một cọng chỉ.

Tôi né qua trái, ép mình dẹp lép vào vách xe khi con bò tót trượt ngang về phía trước. Nó ráng lắc qua để níu lại... rống ầm rồì xồ lên giận dữ

PHỤT!

Lại một sợi thừng nữa đi toong.

Chỉ còn hai sợi cuối cùng quấn quanh cổ con bò tót. Tôi thấy rõ là chúng cũng chẳng còn nằm đó lâu nữa đâu.

Con bò ngừng ngoảnh cái đầu đầy vẻ bức xúc. Dây thừng mà bung hết thì nó sẽ giày xéo hoặc húc tôi đến chết. Cặp sừng dễ sợ đang bổ nghiêng bổ ngửa kia sẽ xiên thủng người tôi.

Và Visser Ba sẽ đoạt được chiếc hộp màu xanh.

Chỉ còn một cách duy nhất để thoát khỏi nơi này...

Tôi nhích người qua, không nguôi dòm chừng con bò. Nó cũng căng thẳng ngó tôi, chực nhồm lên. Tôi run như cây sậy, biết mình phải đi ngang qua cặp sừng vổ vào ấy mới mong khuất tầm mắt nó và chuồn ra được cửa sau.

Xe tải thẳng kít lại.

Con bò tót nhào ra trước, căng sợi thừng còn lại ra tận đầu mút. Run cầm cập, tôi giơ tay áp vào giữa cái mông chần dăn của nó và bắt đầu hấp thụ. Con bò tót giật một cú rồi êm ru như hầu hết các con thú khi bị thâm nạp ADN.

“Hãy, sao lại có chương ngại vật ngang đường vậy nè?” Một tiếng quát vọng ra từ buồng lái xe tải. Chiếc xe vẫn lao phăm phăm về trước. Chốc nữa thôi nó sẽ bị chặn lại và khám xét.

Liệu tôi có đủ thời gian không nhỉ?

Tôi cởi bộ đồ mặc ngoài ra nhét vào khe gỗ của xe tải, ở một chỗ khuất nẻo không ai thấy, trên người tôi chỉ còn lại mỗi bộ đồ biến hình. Tôi đặt chiếc hộp xanh xuống sàn và bắt đầu tập trung biến hình thành con bò tót.

Criiiiiiiíttt!

Hộp sọ tôi bung nứt ngay chính giữa, kéo đầu tôi xuống sát đôi vai tròn cộm nung núc thịt

bò tốt.

Phụt! Phụt!

Xương tôi bự chành ra, viền thành cái đầu tổ bố, ngắn ngắn, rồi đôi sừng dài cả mét tẽ ra hai bên, ngó mà rợn da gà. Da tôi xạm đen lại, dày bình bịch thành cái mông chành dành lúm xúm lông bò tốt cứng nhổng.

Cơ thể tôi nở phình, căng, và giãn ra mãi, hết thớ thịt dày này đến cuộn cơ bắp nằn nắn kia thi nhau trám vào chỗ phồng. Ngón tay tôi chảy tan rã, những móng guốc nặng nề toè ra như những cái đĩa sắt.

“Nghe này, đừng có mở ra! Trong đó có con bò tốt, tôi không nghĩ ông muốn...”

“Đừng có đòi nghĩ dùm tao,” một giọng nói rợn gáy rền vang. Giọng nói tôi đã nghe nhiều lần – và không bao giờ quên được.

Giọng của Visser Ba.

Lụt! Chụt! Tai tôi dài thuôn ra, rủ xuống và lú nhú lông.

Tiếng chốt cửa lục cục mở ra.

“Này, đừng có làm thế chứ!”

“Im ngay! Cút đi!” Visser Ba rống rít.

Phụt!

Cái đuôi bò tốt bung ra khỏi mông, vừa lúc cánh cửa xịch mở.

“Đấy, thấy chưa, tôi đã bảo...” viên tài xế im bật, mắt tròn lên kinh ngạc. “Sợi dây buộc đứt rồi!” Anh ta lùi phắt lại. “Chạy mau!”

“Ồ ngu,” Visser Ba nạt. “Tao...”

Con bò học lên một tiếng. Và ngay lập tức, không hề báo trước, bản năng bò tốt của tôi cũng nổi lên.

CHƯƠNG 5

Điên tiết.

Không sợ hãi.

Chiến đấu để phòng thủ. Chiến đấu chống lại mối đe dọa.

Bảo vệ đồng loại.

Tôi nghiêng đầu, phù một luồng không khí ra khỏi lỗ mũi và chồm lên, tim đập bình bình, máu tôi được bơm tràn bằng nỗi tức giận và adrenaline liều cao.

“Chạy!” Anh tài xế la bài hãi.

Tiếng la xộc thẳng vào tai tôi, càng kích thích thêm nỗi tức khí. Tôi phóng ra khỏi xe như một cơn lốc xoáy. Tôi lao hùng hục, giày xéo xe hơi và lũ Mượn xác-Người bên dưới những cẳng chân bò tốt mạnh mẽ.

Những tiếng la hét khiếp đảm vang vọng. Bọn Mượn xác-Người chạy tán loạn, chui bừa vào núp dưới gầm xe, hoặc bên trong những xe hơi đang đậu.

Đầu óc mù đi vì điên cuồng, tôi nhìn thấy chúng, tôi nghĩ thấy vẻ kinh sợ của chúng và cảm cúí đuổi theo. Chẳng chiếc xe nào uọt nào bít nổi đường tôi đi.

Thêm nhiều những tiếng gào hét khiếp vía.

Tôi xông tới, lạng trượt qua một gã Mượn xác-Người khiến hắn lăn quay. Tôi tấn công cái bọn đang sợ mất hồn mất vía, tiêu diệt lũ sợ sệt, với tất cả vẻ điềm tĩnh, ôn hoà của một con thú ăn cỏ bỗng dưng bị đe dọa và bị chọc tức.

Tôi lồng lên. Không gì ngăn cản được tôi đâu...

“Gọi cảnh sát mau!” Ai đó hét om. “Gọi cho Lâm Viên, bảo họ mang súng gây mê lại đây!”

“Đây là đâu?” Một giọng khác vặn lại.

“Khu rừng chạy dọc xa lộ! Bên ngoài cổng sau của Lâm Viên. Lẹ lẹ lên!” Vẫn người đó hú hét, nhẩy tót lên mui xe của mình và ngồi chồm hồm ở trên luôn.

<Cassie?>

Một giọng truyền vang lên yếu ớt trong óc tôi. Mặc kệ. Tôi là bác tài say túy lúy, đang cán bừa lên tất cả mọi thứ nằm chắn ngang đường.

<Cassie, phải bồ là con bò tót đang nổi điên đó không? Nè, ráng tự chủ lại đi chứ.> Tobias nôn nóng lắm một hơi. <Họ đang gọi mẹ bồ tới đó! Cô ấy sẽ mang theo súng gây mê! Cassie,

hộp biến hình đâu rồi?>

Hả? Ai thèm quan tâm tới cái hộp đó dẫn nào chứ? Khoan khoan, chờ chút. Chiếc hộp. Á à, đúng rồi...

Tôi chặt vật chống lại cơn thịnh nộ của con bò tót, cố ghìm nén bản năng của nó để đưa bản ngã con người trở vào ý thức.

“Hai! Coi này! Sao lại là hai con chứ?”

Tôi quay lại và thấy con bò tót vừa bị tôi thâm nạp ADN cũng đã bước ra khỏi xe, đang hùng hổ tấn công mọi người bằng cặp sừng dữ tợn của nó. Mỗi khi đâm hụt bó lại càng hung hăng và nổi đóa hơn.

Rồi, bó nguầy mình nhắm thẳng vào lão Chapman - Phó Hiệu Trưởng trường tụi tôi, thành viên của Nhóm Chia Sẻ và là một Kẻ Mượn Xác cấp cao.

BỘP!

Lão Chapman bị xúc văng lên không rồi rớt xuống đánh huych nghe giống như khi bạn lỡ làm rớt trái dưa hấu vậy.

<Này này Cassie,> Tobias rồi rít truyền ý nghĩ. <Lấy hộp biến hình và chạy đi!>

Tôi lao chạy trở về chỗ chiếc xe tải, rồi đột ngột dừng lại, đoạn dồn tất cả sức mạnh cơ bắp của bò tót vào những cẳng chân mập ù, hầu tàn phá chiếc limo của Visser Ba.

RÚRÚRÚUÚÚ!

Còi chống trộm rít vang.

ÙMÙMÙMÙMÙM!

Con bò tót thật phụ họa. Nó đã sùng máu lắm rồi. Những cẳng chân mạnh mẽ của nó chà đạp, day dí xe hơi, nện vỡ đèn xe. Nó liên tục rống rít rồi khọt khẹt như phát cuồng.

Vừa thở hồng hộc, tôi vừa nhảy chồm vào xe tải, ngoạm lấy chiếc hộp vào miệng và chạy tóe khói trên đường xa lộ.

Toàn cảnh lướt qua mắt tôi trong một tích tắc.

Lão Chapman ngã dật dui trên vỉa hè. Những chiếc xe hơi nát bấy, vỡ vụn. Tụi Mượn xác-Người ngồi chờ hổ trên các mui xe, bộ dạng thất kinh. Visser Ba, được bao quanh bởi đám Mượn xác cận vệ đang mất vía, hống hách truyền ra cả tràng mệnh lệnh...

Con bò tót thật lao bổ qua cánh đồng, chạy biến vào khu rừng.

Bản năng bày đàn của bò trỗi dậy, tôi học tốc chạy theo nó.

CHƯƠNG 6

Tôi lao băng băng qua những bụi rậm, cây con và gai nhọn mà không hề nghĩ ngợi lấy một tẹo.

Mùi con bò tốt thật lấp đầy mũi, dẫn đường cho tôi chạy sâu vào rừng, cho đến khi không còn nghe tiếng hú hét gào la của bọn Mượn xác-Người ở trên đường nữa...

Thính lực bò tốt của tôi đón nhận và thẩm thấu mọi âm thanh, canh me tất cả các mối đe dọa tiềm tàng nào có thể xảy ra cho anh bạn chung bầu với mình.

Dù có thị lực không tốt lắm, nhưng góc nhìn rộng tới ba trăm sáu mươi độ giúp tôi có thể phát hiện ra bất cứ thứ gì rón rén lại gần.

Thật là tuyệt vời.

Tôi không thể chạy nhanh – còn lâu mới so được với tốc độ của lốt sói – nhưng bù lại, bò tốt tôi lại có thân hình đồ sộ với những sớ thịt và cơ bắp cuộn cuộn.

Tuy nhiên, không gì, ngoại trừ sự tử, có thể cản được tôi. Mà nếu cần phải chạy vượt khỏi sự tử tôi vẫn làm được tốt.

Lúc này, tôi biết cái mùi đe dọa nhất là mùi người, một mối hiểm họa “phi thiên nhiên” hết sức. Có điều ở đây không khí sạch trơn mùi người.

Trí não bò tốt của tôi đang hùng hực trong cơn giận lôi đình bỗng dần chuyển sang quan tâm đến khu rừng im ắng. Tất cả đang từ cuộc tấn công một mất một còn bỗng trầm hẳn lại. Mọi thứ – cảnh vật, mùi, âm thanh – chẳng có gì phải sợ nữa.

Quả là một sự giải thoát. Tôi thở phào. Điều này khiến tôi chìm sâu hơn vào bản năng tự nhiên của bò tốt.

<Được rồi, Cassie, mình đã báo với Jake là bồ đã chạy thoát. Giờ thì bồ đã an toàn để hoàn hình rồi...> Từ những vòng liêng ở khoảng trời phía trên tôi, Tobias truyền ý nghĩ. <Đám trực thăng vẫn lượn lờ trên Lâm Viên để chỉ dẫn cho tụi bên dưới. Lão Chapman đã tỉnh, đang nằm trên xe cứu thương. Bọn Mượn xác-Người nổi khùng lên vì phải gọi nguyên một đội kéo tới dọn dẹp đồng đồ nát và chiếc limo của Visser Ba.>

<Ừa, có lẽ mình và anh bạn bò tốt kia đã trình diễn một màn khá ấn tượng,> tôi bần thần nói, cảm thấy lúng túng vô kể.

Tôi định chui vào một bụi mâm xôi dày đặc để hoàn hình rồi lại thôi.

Tôi rề ra khoảng trống có vài cái cây lưa thưa bao quanh. Gai nhọn và ngạnh sắc trong bụi rậm không đâm thủng nổi làn da bò tốt bì bì, nhưng sẽ móc lủng làn da người mỏng manh của tôi như chơi.

<Tobias, mấy bò đã nghĩ ra cách tiêu huỷ bộ cảm biến của tàu Helmacron chưa vậy?>

<Chưa, nhưng tụi mình phải tính toán mọi thứ thật nhanh. Dứt khoát là trước khi bọn trực thăng kia quyết định thay đổi trọng điểm và truy đi theo chiếc hộp lần nữa.> Tobias đáp và sà xuống đậu trên một cành cây gần đó.

Tôi há cái miệng bò tốt bụi xự ra cho cái hộp dính đầy nước bọt rơi xuống đất, rồi bắt đầu hoàn hình.

Mặc dù mọi người đều nói tôi có năng khiếu về biến hình – và tôi phải thừa nhận rằng tôi thường có thể kiểm soát tiến trình biến hình – nhưng nó vẫn không theo một kiểu thực tế và chính xác nào. Vì vậy tôi chẳng ngạc nhiên khi thứ đầu tiên biến hình là cái đuôi của tôi. Nó rũ xuống chậm chậm và sau đó bắt đầu tan chảy giống như sáp nóng, sau đó –

PHỤT!

Nó bị hút tụt vào cơ thể.

Xương cốt bò tốt của tôi bị nhào trộn, sắp xếp lại hình dáng. Cặp mắt xích lại gần nhau hơn, đôi tai cũng teo rút lại.

Phụp! Phụp!

Mười ngón tay người tòe ra khỏi móng guốc bò tốt. Xương biến dạng đi, uốn nắn lại thành mắt cá, đầu gối, rồi hông. Sừng bò xẹp đi như bong bóng xì hơi và cuộn tròn trở vào giữa đỉnh đầu.

<Gớm,> Tobias vọt lờn rồi ngoảnh cái đầu điều hâu sang hướng khác. <Không phải nói chứ, Cassie, ghê quá đi mất. Hên là sáng giờ mình chưa ăn gì.>

Tôi định bảo “Mình biết,” nhưng lại ọ ẹ ra mấy tiếng “ươ ươ ươ”.

“Mình biết,” tôi nhắc lại khi quai hàm thôi không thắt lại nữa. Tôi co ngón tay, cúi xuống và nhặt cái hộp lên. “Và mình còn biết chúng ta phải xua chú bò thật đi, nếu có thể. Mình nghĩ nó hỏng tin cậy con người lắm đâu.”

<Không thành vấn đề,> Tobias trấn an. <Hồi nãy mình thấy nó đã chạy lên trước bò và vẫn còn tiếp tục chạy.>

“Tốt”, tôi thở phào. “Lâm Viên đã cử một đội đi tìm kiếm rồi. Chắc chắn có cả trực thăng nữa...”

Ồ, quả là một bức tranh sinh động. Mẹ tôi lượn vòng trên trời tìm con bò tót bị sống, trong khi tôi trốn chui trốn nhủi, cố tránh bọn Yeerk trên trực thăng đang lơ lửng muốn giết mình.

Tobias nghiêng ngó đầu, nghe ngóng. <Ú u...>

“Gì vậy?”

<Chờ chút,> Tobias bảo và đảo lẹ vài vòng bay. <Trực thăng, Cassie. Bọn Yeerk đang mở rộng phạm vi tìm kiếm. Tội mình phải đông lẹ lên.>

“Bồ có chắc đó là trực thăng Yeerk không? Hay là trực thăng màu đen có logo của Lâm Viên?” tôi hỏi lại.

<Của Yeerk!> Cậu ấy đáp cộc lốc.

Tôi dợm chạy, tay cầm hộp biến hình, nhãn nhó đặt bàn chân trần lên “tắm tắm” lá thông nhòn nhòn.

Tobias lướt trên đầu tôi vài tấc. Chốc chốc cậu ấy lại xò lên cao, đậu trên những ngọn cây để coi xem trực thăng đã tiến tới đâu.

<Nó lại gần khu vực này nhưng chưa nhắm thẳng vào tội mình,> Tobias loan báo, rồi sà thấp xuống và đáp lên một cành cây phía trước tôi vài mét. <Mình...> đầu cậu ấy giật nảy lên và im re.

“Gì thế?” tôi ồ lên rồi vội vàng chạy lại. “Gì vậy, Tobias?”

Khi chạy vào khoảng trống thì chính mắt tôi trông thấy...

Chú bò tót thật đứng đó, toàn thân run rẩy, vặn vẹo. Mắt nó trợn lên kinh hãi, miệng ngoác ra như đang hét thảm. Cảnh tượng thật quái dị. Nhưng trong thế giới của mình, tôi vốn đã quen với những điều giạt gân rồi.

Coi nè, con bò tót đứng ì ra đó, nhưng thay cho cái đầu và gương mặt bò thì lại là đầu... gã đầu lĩnh nhóm Chia Sẻ.

Lão Chapman!

Một bi kịch thiên nhiên.

Cứu tôi với – đó là ý nghĩ đầu tiên xẹt qua óc tôi khi thấy con bò quần quai.

Một cái cẳng chân người phủ đầy lông đen thò ra. Đôi tai lờm xờm toẽ ra khỏi đầu lão Chapman, rồi lại xệ xuống che kín mặt như tai chó chồn.

<Cái gì...> Tobias lắp bắp như muốn oẹ.

“Nó đang biến hình,” tôi thì thào, đoạn đưa bàn tay không cầm hộp biến hình bụm lên miệng, thụt lùi lại. Thật kinh hồn.

Sợ Chapman bứt đôi cho một cặp sừng phóng ào ra như những con sóng.

<Làm sao nó có thể biến hình được?> Tobias lao khào, quay qua nhìn tôi trân trối thay vì nhìn vào con bò tốt.

“Chắc là nó đã chạm vào chiếc hộp xanh,” tôi nói một cách tuyệt vọng. Ngẫm nghĩ lại, tôi nhớ mình đã đặt chiếc hộp trên sàn xe tải trong khi biến hình...

“Úi trời ơi, nó đã thấy mình biến hình ở trong xe tải. Và trong khi mình đang nổi điên trên xa lộ thì nó bứt khỏi sợi dây thừng, chạy dầm lên cái hộp rồi... Nó húc thẳng vào lão Chapman mà không biết... và đã hấp thụ ADN của lão.”

Tôi nín bặt, không hay rằng mình vừa nói toáng lên.

<Làm sao chuyện này xảy ra được,> Tobias bán tín bán nghi, vẫn trợn trừng con mắt điều hâu nhìn tôi. <Cassie, chúng ta không thể để một con vật chạy lung tung và biến thành lão Chapman! Ngộ nhớ nó đụng vào con gì nữa thì sao? Rồi nó thu phục lộn bậy thì khốn! Nó đâu biết nó đang làm gì!>

“Đúng thế! Bởi vì con bò tốt chẳng biết điều gì xảy đến với nó cả,” tôi lí nhí, nhìn con bò biến thành lão Chapman xong xuôi. “Nhìn kìa.”

<Mình hổng ham,> Tobias í éo nhưng rồi cũng hé mắt qua.

Con bò tốt – Chapman – đang bò trên bốn chân, khắp thân phủ đầy lông cứng nhổng dù đã mang hình hài người đàn ông hoang. Thành linh, nó nguấy đầu một cái, khật khừ húc cho dù cặp sừng đã không còn nữa. Nó khụt khịt, phà không khí ra khỏi cái mũi người tội nghiệp. Rồi từ từ, vẻ rất cảnh giác, nó hạ thấp đầu xuống và... dùng mõm dứt cỏ.

“Nó ăn cỏ,” tôi lăm bằm, cảm thấy buồn nôn quá.

Con bò – người điếng lại. Dáo dác ngó quanh quất và nhìn thấy tôi, nó bèn khọc ra một tiếng thách thức rồi ợ lên yếu ớt.

“Mình không thể nhìn thêm được nữa,” tôi khều khào khi con bò-người – hay lão Chapman – dùng bàn tay và đầu gối bò về phía tôi. Nó toan húc chết tôi bằng cặp sừng tưởng tượng để tự vệ.

Tôi bước né sang bên khi cái đầu người thè lè lưỡi liếng xiểng sườn qua. Nó thậm chí không nhận ra là đã đâm húc tôi.

<Khiếp quá,> Tobias la lối.

Con bò-người ngừng sừng rồi quay lại. Lừ đừ, nó thẳng tiến vào tôi cú nữa, vẫn bằng đầu gối.

Hông. Hồng hét! Sinh vật quái dị này làm tôi nổi hết cả gai ốc. Một ông hiệu phó đầu thế quý mọp, lê la, gằm gừ, chảy dãi lòng ròng thế kia. Mất mặt quá! Lại còn khinh khịt và thở phì phò nữa chứ.

“Nó có trí não người, Tobias, nhưng chưa biết phải sử dụng ra sao,” tôi nói mà chẳng thể dời mắt khỏi con bò-người theo kiểu mà một vài người cứ phải chăm chăm nhìn đường vì họ đang lái mấy chiếc xe cà tàn. Thật rợn óc gì đâu. Tôi trở mắt nhìn nó lảo đảo, loạch xoạch đứng lên hai chân. “Coi kìa, nó bắt chước. Nó thấy mình đứng trên hai chân và làm theo!” Cảnh tượng khiến tôi vừa rợn tóc gáy vừa phẫn khích.

<Úi cha mẹ ơi! Dễ sợ thật, tui mình chạy thôi,> Tobias hét, quạt cánh bay lên ngọn cây để kiểm tra coi có trục thẳng không. <Ồ, có một toán người đàn quân ngoài bìa rừng. Chúng đang ùn ùn kéo tới đây.>

“Mình không thể để nó ở lại đây,” tôi khổ sở nói và nhìn con bò-người lập chập đi bước đầu tiên.

<Hừ, tui mình đâu thể mang nó theo!> Tobias kêu rên.

Trời đất, sao mà tui tôi gặp cảnh éo le thế này. Nhưng nếu tôi bắt sinh vật kia hoàn hình trở lại dạng bò tốt của mình, có thể nó sẽ ngưng phát ra năng lượng biến hình.

<Đi nào, Cassie. Bọn Yeerk nghĩ chỉ có một con bò tốt biến hình...>

“Khoan đã, Tobias, để mình biến thành bò tốt coi có giúp gì được cho nó không.” Tôi nói và mau lẹ tập trung vào ADN bò tốt đang bơi trong máu mình.

Con bò-người lỗ mắt dòm tôi bổ sập xuống trên bốn cẳng chân bò ngắn ngủn, đầu cơ bắp.

Quai hàm tôi động đậy, dịch chuyển thành cái hàm bò. Mắt tẽ ra hai bên mũi đang to dần. Cơ bắp nổi tiếp cơ bắp làm cơ thể tôi dày lên mãi, kèm theo tâm trạng gắt gỏng dễ bị kích động.

Nhưng lần này tôi đã có chuẩn bị nên việc kiểm soát tính tự vệ đầy hiếu chiến của con bò khá suôn sẻ.

Thế rồi, con bò-người bắt đầu hoàn hình.

Làn da người lột lột của lão Chapman sậm lại và xỏ lông ra. Thịt lấp đầy xương, chắc lại thành bốn cái chân bò. Khi đổ xuống mắt nó vẫn nhâng nháo nhìn vào tôi.

Đột nhiên sự hoàn hình ngưng lại.

<Tiếp đi,> tôi giục giã bằng giọng truyền, trong khi cổ khổng chế bản năng của lốt bò. Tôi từ từ tiến lên, tới đụng mũi mình vào mũi con bò-người theo kiểu chào hỏi xã giao. <Tiếp đi!>

Sinh vật có gương mặt lão Chapman suýt ngã ngửa ra sau, cẳng chân bò lại thon thành chân người, mấy ngón tay và ngón chân lại lòi ra khỏi móng guốc bò.

<Mình không hiểu. Tại sao không có tác dụng? Hai giờ hạn định qua đi là chúng ta sẽ có trong tay một *nothlit* > Tobias la nhăng nhít trên ngọn cây. <Cassie, tụi mình cần phải bỏ nó ở đây. Đội tìm kiếm của Lâm Viên sẽ tìm thấy nó thôi.>

<Cái gì, trong dạng nửa bò nửa lão Chapman này á? Khiếp! Chúng ta không thể bỏ mặc nó. Nó thậm chí còn không hiểu điều gì xảy đến với mình nữa kìa,> tôi hét lên.

Tôi quau vì Tobias đã nói hoàn toàn đúng. Tụi tôi cần phải đi, nhưng làm sao có thể cất bước nổi khi tôi đã tạo ra quái vật đột biến gen thế này.

Tôi cảm thấy mình như tiến sĩ Frankenstein[2] của thế kỷ 20. Đó chẳng phải là cảm giác dễ chịu gì.

<Cassie, nếu tụi mình nấn ná thêm nữa...> Tobias cảnh báo.

<Được rồi!> Tôi gào, rồi đột nhiên thấy mắc cỡ. <Xin lỗi, Tobias.>

Tôi hoàn hình, tránh ánh nhìn đăm đăm của con bò-người. Tiếp theo, dù đã mệt phờ, tôi lập tức biến hình sói.

Lớp lông dày xù ra khắp cơ thể. Xương sống giãn ra kêu lắc rắc. Lòng bàn tay rộp lên thành miếng đệm bảo vệ. Sọ tôi choát nhọn thành sọ sói. Mồm dô ra và hàm răng trở nên dài nhọn, sắc lẹm.

Con bò-người khịt mũi và ngẩng cái đầu người lên. Một con vật quái dị: thân giữa là bò tót, đầu và cẳng chân lại là người.

Nó lao đảo đi về phía tôi, nhưng tôi đã là sói và di chuyển nhẹ nhàng.

<Xong rồi, Tobias,> tôi gọi, ngoạm hộp biến hình trong miệng. <Mình sẽ chạy khỏi đây. Bỏ quay lại kiểm tụi kia đi. Mình sẽ gặp tất cả ở đằng trước.>

<Ở lại đây một mình nha,> Tobias nói, liếc thẳng vào khối bò-người rồi lao mình lên không trung.

Tôi nhìn lại sinh vật kỳ dị đang đứng dòm mình.

<Ở lại đây một mình nha,> tôi thì thầm, xấu hổ quay đi.

Con bò tốt châu Phi đã tiêu đời. Khi biến hình, nó sẽ thu hút bộ cảm biến Helmacron. Còn nếu quá hạn định hai tiếng, nó sẽ mãi mãi là *nothlit* quái thai. Ngay cả khi Lâm Viên có tìm thấy nó thì họ cũng chẳng biết làm gì với nó.

Tôi biết mình đã bỏ mặc nó chết.

CHƯƠNG 8

Tôi chạy xăng xái một lúc lâu, cố gạt bỏ hình ảnh con bò-người ra khỏi tâm trí, quên kiểu cách nó làm theo mình. Nhưng tiếng ọm bò hoang mang của nó vẫn cứ văng vẳng trong đầu tôi.

Biết rằng bỏ nó lại là sai trái nhưng tôi chẳng còn cách lựa chọn nào khác. Tôi đã bỏ rơi một con thú có ADN người trong máu.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi ngược lên, thấy một chiếc trục thẳng chẳng có logo gì trên thân.

Tiếng ì ì càng lúc càng gần.

Tôi ngừng lại, ngẫm nghĩ coi phải làm gì. Trong lối hình biến, tôi đang gửi đi một tín hiệu rất mạnh cho trục thẳng không ngừng truy lùng theo. Nếu tôi nhanh chóng hoàn hình, sẽ không có năng lượng nào ngoài năng lượng của hộp biến hình tỏa ra và có lẽ tôi có thể làm chúng mất dấu thêm lần nữa.

Cúi rạp người xuống, chui vào bụi rậm, tôi hoàn hình với tốc độ kỷ lục.

Phạch! Phạch! Phạch!

Cây cối ngã nghiêng, không khí rung rinh, rầm rĩ do bị cánh trục thẳng quay tít, chém lia lịa.

Tới lúc chạy rồi đây.

Tôi chui ra, chạy dích dặc khắp rừng. Con nhỏ Cassie thấy lạnh, chậm chạp và vụng về. Hoàng hôn buông làm tôi chẳng nhìn rõ cái gì. Bàn chân nát bầm, tím tái.

Đỡ cái là bọn Yeerk trên trục thăng dần mất dấu hộp biến hình. Chúng nháo nhào tìm đủ mọi hướng, lượn vòng rộng hơn và tách xa khỏi tôi – đủ để tôi kịp dừng lại nghỉ, biến hình rồi đi tiếp.

À, ra là bọn thợ săn làm ăn thế này đây, tôi nghĩ, thở phì phò trong khi đi lệch thệch trong đêm tối. Chúng chẳng phải lăm lem hay mệt nhọc gì; chỉ việc ngồi vểnh râu trên trục thăng. Có khi đang vừa uống cà phê vừa đuổi theo con mồi – cho đến khi con mồi tự gục ngã.

Tiếng PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! báo hiệu trục thăng đã quay lại và đang ở ngay trên đầu tôi. Có lẽ tôi sẽ kiệt quệ, trái tim sẽ nổ tung ra cho mà coi. Tôi cảm thấy tuyệt vọng khôn cùng – bất lực, ốm yếu, bị sản lòng, bóng ma thần chết đang rình rập.

Ráng quẹo sang phải, cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ u ám, tôi lết vào núp dưới một tảng đá và hoàn hình người.

Mình *cần phải* làm nhiều tia quét của bộ cảm biến Helmacron, làm yếu tín hiệu đi.

Phạch! Phạch! Phạch!

Nếu không, bọn Yeerk sẽ cướp được cái hộp xanh. Chúng sẽ đề tôi ra cho con sên Yeerk chui vào tai, trườn vào tận óc. Và rồi tên Yeerk sẽ biết hết mọi thứ. Rằng “băng thảo khẩu Andalite” chỉ là lũ nhóc tí. Chúng sẽ biết nơi tụi tôi sống, nơi đến trường, thậm chí là tụi tôi ăn cái gì. Chúng sẽ biết về gia đình của tụi tôi và cũng sẽ bắt họ.

Rất có thể chúng sẽ giết tụi tôi. Nhưng chúng sẽ không giết Ax. Anh sẽ bị đem dâng cho Yeerk cấp tối thượng – do cơ thể Andalite (dù chỉ là chú lính nhỏ) là một tài sản quý giá.

Chúng sẽ biết về người Chee và sẽ xóa sổ loài đã tồn tại cả triệu năm nay. Chúng sẽ tìm ra lãnh địa của người Hork-Bajir tự do và nhóm Yeerk hoà bình.

Nếu tôi không tìm ra cách phá huỷ bộ cảm biến tàu Helmacron thì tất cả sẽ chết.

Tôi nhắm mắt lại. Nhặt nhanh lại từng chút sự tập trung.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi ngồi thẳng lên mở căng mắt, lắng nghe. Không, tôi không hề tưởng tượng. Những ngọn cây đã ngưng rung và lá cũng thôi rụng rơi bời quanh tôi.

Trục thăng đã cúat khỏi.

Mệt đứ đừ, run rẩy, tôi cầm chặt hộp biến hình trong tay và bò ra khỏi bụi rậm. Tôi nằm ngửa trên tấm nệm lá thông và lắng nghe tiếng trục thăng xa dần, cho đến khi tới con cú và

mấy con chim săn mồi khác đáp xuống, hoàn hình quanh tôi.

“Cassie?” Jake hỏi khi hoàn hình xong. “Bồ ổn chứ?”

Không, tôi chẳng ổn gì cả. Tôi biết mình phải đứng lên, ráng biến hình tiếp và lại chạy nữa.

“Mình ổn,” tôi xạo sự. Từ khi là một Animorph, nói dối đã trở thành một việc làm sai trái cần thiết. Cho tất cả tội tôi.

“Tốt! Có tin tốt lành cho bồ nghe đây.” Jake mỉm cười. “Erek đã tạo ra một thiết bị có thể toả ra năng lượng biến hình để nhử cho trục thẳng đi xa khỏi khu rừng này. Từ đây cho đến lúc chúng biết đó là đồ giả thì tội mình có một ít thời gian để suy tính kế hoạch.”

Vậy là không phải tôi đã cứu cả bọn bằng cách hoàn hình như vừa rồi, mà là bọn Yeerk đã bị phỉnh phờ vì một tín hiệu mạnh hơn ở hướng khác.

“Người Chee đang thế chỗ tội mình ở nhà, vì vậy cả đám có thể ở đây đêm nay,” Rachel vừa nói vừa nhìn ngó quanh quất. “Mình phải ở lốt cú. Chứ không làm sao có thể dẫn đường cho mấy bồ tới chỗ núp kín đáo để vạch kế hoạch?”

“Tội mình nên biến thành sói,” tôi đề nghị. “Như vậy vừa di chuyển nhanh vừa có thể mang theo hộp biến hình. Mình bảo đảm cách đây vài dặm có một cái hang. Mình đã tìm thấy nó hồi đi cùng với Karen.” Nghĩ về Karen khiến tôi phần chần lén chút đỉnh. Đó là cô bé bị Yeerk đầu độc nhưng giờ đã tự do, và tên Yeerk trong đầu cô bé đã trở thành Yeerk theo phe chủ trương hoà bình. Ý nghĩ này giúp tôi nhớ ra rằng kể từ khi cuộc chiến kì dị này bắt đầu, tội tôi cũng đã từng trải qua một vài sự việc hay ho. Tôi đoán, có thể nó đại diện cho một ý nghĩa nào đó.

Giọng kể tiếp tôi nghe là Tobias. <Mình đã kể tỉ mỉ cho nhóm nghe về con bò tốt rồi, Cassie. Tất cả nghĩ khác tội mình, nhất là chú Ax.>

Tôi quay qua Ax.

Ảnh quay lại tôi với hai mắt chính – mắt cuống vẫn liên tục xoay bốn hướng, quét khắp khu rừng tối om; cái đuôi bọ cạp cong lên, sẵn sàng chiến đấu.

“Bồ nghĩ sao, Ax?” Tôi nói yếu ớt.

<Tobias bảo con vật biến dạng đó đã học cách quan sát bạn,> Ax tiếp lời. <Và nếu nó học được cách nói chuyện thì có thể nó sẽ nhận ra bạn.>

“Khỏi cần phải biết nói,” tôi ngắt ngang, nhận ra điều mình đã bỏ sót. “Nó đã thấy mình biến hình! Nếu Yeerk chui vào đầu nó và có thể chạm vào ký ức của nó thì...”

<Khi ở dạng người hay con bò tốt,> Tobias thêm. <Nó đều đã thấy bồ biến hình rồi, Cassie.>

CHƯƠNG 9

Sói có thể di chuyển. Nhanh chóng. Yên lặng. Và trong một thời gian rất dài. Năm tụi tôi chạy băng qua khu rừng cho đến khi cuối cùng bọn tôi cũng tìm thấy cái hang. Tobias lượn ở trên cao lo vụ cảnh giới.

Trực thăng vẫn ở tít trên trời, xé toang màn đêm bằng những tiếng rù rì khó chịu của nó, khiến tụi tôi luôn phải thận trọng trong từng bước đi và với mọi mảng tối.

Cái hang ít ra cũng bảo vệ cả bọn khỏi đội quân tuần tiễu Yeerk. Nhưng cảm giác ở trong ba bức tường tù túng, ngột ngạt khiến tụi tôi thấp thỏm, chẳng dám nghỉ ngơi thẳng cẳng.

Tụi tôi túm tụm lại với nhau trong ánh sáng xám dần của buổi chiều tà.

Tôi co ro trong một góc hang, Rachel đi tới đi lui. Tobias đậu trên một cành thấp, bên ngoài lối vào hang nơi Ax canh chừng. Jake ngồi gần đấy.

“Tui đã nói với mấy bồ bao nhiêu lần là tui ngán chuyện này tới tận cổ chưa?” Marco lè nhè, giọng cậu ấy nghe càng ớn lạnh hơn trong cảnh nhá nhem. “Ý tui là, nó cứ hổng chịu chấm dứt đi cho rồi.”

“Ngậm cái mồm ông lại đi,” Rachel xỉa xói. “Anh Jake, chúng ta cần một kế hoạch tốt hơn là chơi trò Trốn Tìm như thế này.”

“Anh biết,” Jake bảo, những ngón tay của cậu ấy len lén đặt lên tay tôi. “Có ai có ý kiến gì không?”

“Ừm, mình nghĩ tụi mình nên tìm cách làm cho bộ cảm biến Helmacron tít ngòi hoặc phá huỷ luôn con tàu. Bằng không, cho dù tụi mình giấu hộp biến hình ở đâu thì nó cũng tìm ra thôi,” tôi nói.

Marco khọt khẹt. “Nè, ý bồ là tụi mình chỉ cần né bộ cảm biến và xông lên trực thăng hả? Rồi tụi mình sẽ chiến đấu với đội quân đánh thuê, tìm cái thiết bị ẻo uột, siêu nhỏ ấy và nghiền nát nó ra trước khi bị giết hay bị bắt chứ gì? Không thành vấn đề!”

<Và đừng quên con bò-người,> Tobias nhắc.

“Việc đó quá dễ,” Rachel hào hứng. “Cứ dẹp nó đi là xong.”

“Nhưng nó đã hấp thụ ADN người rồi,” tôi phản đối.

“Cái gì? Bồ bảo nếu tụi mình giết nó tức là giết người hả?” Rachel la oai oái. “Ê này Cassie, nó

chẳng là người ngợm gì hơn mình là gấu hay bồ là sói...”

“Hay tui là khỉ đột,” Marco đề thêm.

Im lặng.

“Được rồi, vậy là Cassie đã đưa ra ý kiến,” Jake nói, rõ ràng là đang cố gắng nhin cười.

“Ý kiến hay,” Marco cười điệu. “Rất hay, thưa *Hoàng Tử* Jake.”

Ax quay mắt cuống về phía Jake. <Hoàng tử Jake, Rachel và Marco đã nêu ra ý kiến có giá trị. Tôi cũng đã có ADN người trong máu. Liệu điều đó có biến tôi thành người hơn là Andalite không?>

Im lặng.

“Mình ghét đề cập tới đề tài này quá,” Rachel xì xồ. “Chẳng bao giờ có câu trả lời tốt ráo cả. Mình bảo tụi mình sẽ làm bất cứ điều gì để tự bảo vệ. Và nếu phải giết cả con bò tốt kia thì... Ôi dào, tụi mình biết tổng tổng tong là bò chết hà rầm hàng ngày để làm bánh thịt băm...”

“Không phải ở căn-tin trường mình,” Marco chen vào. “Tui chắc chắn đó là thịt thú bị xe cán chết.”

“Marco, để tui hỏi bồ một câu.”

“Sẵn sàng.”

“Bồ có hiểu ‘im đi’ có nghĩa là gì không? Mình rất sung sướng được giải thích cặn kẽ câu đó cho bồ.”

“Thôi đi nào,” Jake vẫn hồi trật tự, vẻ nhấp nhồm. “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

Cậu ấy nói đúng. Chúng tôi không biết con bò tốt-người kia đang ở đâu hay đã bị bọn Yeerk bắt mất rồi...

Tôi rùng mình, ráng kìm để đừng phô bày nỗi sợ ra.

Động cơ trực thăng vẫn rung lên trong đêm, tựa như nhịp tim đều đều. Hình như nó đang lại gần hơn và rõ hơn.

Jake thở dài. “Hừ, lúc này chúng ta chẳng biết chắc chắn điều gì, trừ việc cần phải hủy bỏ cảm biến đi nếu muốn thấy ngày sinh nhật kế tiếp của mình.”

<Ừa, thế tụi mình vào trực thăng bằng cách nào?> Tobias căng thẳng hỏi.

Jake nhìn ra cửa hang và lại nhìn tụi tôi. “Tại sao phải vào trực thăng?”

“Nếu không đột nhập vào trực thăng thì làm sao hủy được bộ cảm biến?” Rachel hỏi lại.

“Có lẽ chúng ta phải hạ nguyên cả trực thăng,” Jake đề nghị. “Việc gì phải liều vào bên trong. Chúng ta càng tránh tiếp cận với Hork-Bajir và Taxxon càng tốt.”

“Đồng ý,” tôi tán thành. Bọn Hork-Bajir đủ gây chết người với cái cơ thể gắn đầy dao của chúng, nhưng còn bọn Taxxon – những con rết ăn thịt khổng lồ với những cái răng sắt nhọn đến không ngờ - chỉ là một lũ sinh vật gớm ghiếc, những sinh vật có thể tạo nên vô số những cơn ác mộng.

“Vậy, làm thế nào để hạ trực thăng?” Rachel nêu thắc mắc. “Chúng ta đã mất đi yếu tố gây bất ngờ rồi.”

“Không cần bất ngờ,” Jake đáp. “Chúng ta sẽ cho bọn Yeerk điều chúng muốn. Cứ để chúng nhìn thấy hộp biến hình...”

<Này, Jake?> Tobias ngăn. <Vậy có rủi ro không? Bờ nói Visser Ba thềm cái hộp muốn chết. Ngộ nhớ hẳn phải đi cả một quân đoàn Hork-Bajir thì sao? Tụi mình giỏi, nhưng chẳng giỏi đến thế đâu.>

“Chính xác, đây là chỗ cho sự giả mạo len vào,” Jake tiếp. “Khi bọn Yeerk nhắm ra nguồn năng lượng biến hình – bởi vì tụi mình cố ý để cho chúng ‘bắt được’ – thế là chúng sẽ sa bẫy, phải không nào?”

“Phảảảảii,” Marco dài giọng.

“Vậy thì cho chúng một cái, có điều không từ hướng chúng mong chờ.”

<Hoàng tử Jake, chính xác “giả mạo” nghĩa là gì? Tôi không hiểu rõ lắm.> Ax nôn nóng hỏi.

“Bờ không phải là ngoại lệ,” Rachel xì xào.

“Ờ, này nha,” Jake thở dài, giảng giải kỹ hơn. “Tụi trên trực thăng đang săn lùng nguồn năng lượng biến hình. Tụi mình là nguồn đó. Vài người để cái hộp bị phát hiện rồi chạy. Trong khi chúng cố đuổi theo thì mấy người khác quay lại và mai phục bọn chúng.”

“Thông minh quá trời!” Marco trầm trồ, đứng lên vỗ tay let bẹt. “Vài đũa chống lại cả ổ Mượn xác-Người trên trực thăng. Và tui đoán, chỉ đoán thôi, là chúng được trang bị vũ khí tận răng. Kế hoạch gì hay quá ta, biến hình thành chim và đâm vào trực thăng hả? Hay là ị vào kính chắn gió và hý vọng nó tự rút?”

“Chúng ta nhử cho nó rơi xuống đất.” Rachel đề nghị, “rồi tấn công và tiêu hủy tàu Helmacron.”

Marco lắc đầu nguầy nguậy. “Có vẻ chúng không mong chờ chuyện đó.”

“Thế bồ có ý nào hay hơn không?” Rachel trả treo.

“Tui nghĩ tới chuyện mổ và ị,” Marco hớn hở đáp lại.

“Mấy bồ biết không, chim thường bị hút vào động cơ và gây ra các vụ rớt máy bay,” tôi nói lặng lẽ, bóp chặt lấy bàn tay Jake.

<Ờ,> Tobias bồn chồn. <Chẳng phải là cách hay hóm gì.>

“Vậy tui mình sẽ làm một phi vụ tạt sát hả?” Rachel ước hỏi.

“Ờ...ờmm,” Jake dợm nói.

“Không,” Marco cắt ngang. “Không phải là tạt sát mà là biểu diễn phim hoạt hình. Ôi trời! Sao mà tui giỏi quá chừng. Nghe này, bác sĩ Wile E.Coyote làm gì khi ông ta muốn nghiền nát chiếc Chạy Rông?”

“Ông ta gài một quả tên lửa Acme lên lưng,” Rachel hồ hởi đáp, “rồi nhào xuống.”

Marco vỗ trán đánh bạch, rên rĩ. “Hỡi ôi! Hổng phải. Bộ tui là đứa duy nhất được giáo dục trong các trận chiến hoạt hình sao?” Cả bọn đổ dồn nhìn vào Marco. “Ồ, ổng thả một cái đe! Mấy bồ không hiểu sao? Chúng ta cần phải thả một cái đe vào trục thẳng!”

“Á à a!” Jake nói chậm rãi. “Ờ, được đấy. Tuyệt. Chúng ta không thể làm điều này bên trên khu rừng. Tui mình đâu cần một đám cháy tung bùng!”

Tất cả mọi thứ có vẻ đã định hình. “Chúng ta gài cho trục thẳng ra biển. Và thả cho nó một cái đe,” tôi nói thủng thỉnh.

Jake mỉm cười. “Cần phải thực hiện sớm chừng nào tốt chừng ấy.”

<Jake!> Tobias gọi khẩn cấp. <Có người tới. Trời đất. Bọn Taxxon.>

“Biến hình.” Jake ra lệnh. “Ngay lập tức!”

CHƯƠNG 10

Tôi biến hình.

Tôi tập trung. Và trong vòng một nhịp tim, cặp sừng dũng mãnh nhú qua da đầu tôi, trôi

cuộn sang hai bên và kết thúc thành hai cây thương nhọn cong.

Ruột gan tôi kêu ì ọp, óc ách dần trải trong cái bụng chang bang như cái trống.

VÚT! Cái đuôi thò ra.

Răng vể ra, lấp kín quai hàm rồi trải dài vào tuốt bên trong, những cái răng hàm dùng để nhai xuất hiện. Lông đen loăn xoăn loang ra, phủ khắp cơ thể cường tráng. Và khi tâm trí con bò tốt châu Phi trỗi dậy, tôi đã sẵn sàng chặn ngang tâm tính hung hãn của nó.

<Tụi do thám Taxxon đã tìm ra hang, Hoàng tử Jake,> Ax la khẩn cấp. <Tôi nghĩ không nên ở lại đây.>

Ảnh nói đúng. Tôi liếc qua Jake đang biến hình dờ dang thành chú cọp lảng mướt.

Rachel đang biến thành một chú gấu xám lưng lửng. Marco đã thành khỉ đột với bàn tay khổng lồ và và khỏe đến mức có thể xé một người ra thành từng mảnh.

Rồi nhìn Ax và Tobias quyết định ở nguyên trong hình hài thật của mình. Một Andalite có cái đuôi tuyệt chiêu, quất nhanh gấp đôi ánh chớp. Một chú điều hâu đuôi đỏ với móng vuốt có thể chọc, khoét, cẩu, rút.

<Mình đi trước đây,> Jake nói và lẹ làng bước ra rìa hang.

Tôi theo sau cậu ấy, chiếc hộp xanh lèn chặt trong miệng.

Lộp cộp! Lộp bộp!

<Đi nào, Cassie, cô gái bò cười,> Marco ghẹo, vỗ vào lưng tôi.

Con bò tốt nổi đóa, tôi quay phắt lại, chĩa cặp sừng vào cậu ấy.

<Ô ô! Coi này? Cui này? Mém nữa là cô bò tốt này đâm lưng ruột tui!> Cậu ấy thét bai bai đồng thời lùi phắt lại.

<Xin lỗi,> tôi lúng búng.

Tôi chạy theo bọn bạn thân trọng lò dò ra khỏi hang, tin cậy vào khứu giác và thính giác nhiều hơn vào con mắt. Tôi lắng nghe những âm thanh khẽ khàng nhất.

<Chúng ta gặp rầy rà rồi,> Jake thì thầm.

<Không hề chi,> Rachel ngoắc đầu và rống tướng lên.

“GGGRROOOAARRRR!”

Màn đêm võ toang! Bản năng tự vệ của bò tót nổi lên, lẩn lướt tôi, thành linh đẩy tôi chạy xấn xỏ lên bãi cỏ, ngổ ngáo đôi sừng và xiên luôn một tên Taxxon.

“SSSKKRREEE!” Nó đổ ập, cả thân người ngo ngoe. Mùi máu hôi thối ụa ra khỏi vết thương.

Tức thì, con Taxxon khác chồm lên và nhai ngấu nghiến “anh bạn” của mình.

Tôi rống lên – bị kích động bởi đặc tính hung hăng của bò tót khi cảm nhận mối đe dọa vào bầy đàn.

ẦMM!

Tôi nhào tới, hích con Taxxon đang bận ăn văng lên cây. Nó bực ra, phụt phèo phổi tứ tung. Điện tiết, tôi đâm bẹp một con nũ, lấy móng vuốt day dí lên cơ thể ú nũ của nó. Con Taxxon quằn lên quặp tôi trong một cú giãy chết. Nhưng tôi gần như không cảm thấy hàm răng kim đó. Trái tim tôi đập thùm thụp và hàm lượng adrenalin dâng trào khắp người.

Chẳng có gì là đau đớn. Chẳng gì ngăn chặn được tôi.

“SSSERREEE WAARR!”

Tôi quay ngoắt và thoáng thấy con cạp Jake xé banh một con Taxxon.

“RRROOOOWWRRR!”

Rachel xông vào, tổng quay đơ liền hai con một lúc, mảng ngực gấu vấy máu Taxxon.

Cầm giận ngàn ngút, tôi lao vào một thằng Hork-Bajir.

RẦM! Những lưỡi gươm cánh tay ghê gớm của nó cắm vào vai tôi.

Tôi húc, đâm nó để lùi ra nhưng nó không chịu nhả.

Phập! Phập!

Lưỡi dao đuôi của Ax xắt tới xắt lui, chống chọi những lưỡi gươm cánh tay Hork-Bajir. Nhưng bọn chúng nhiều quá, ảnh đang lùi dần về phía hang.

Sự phần nộ lại trào dâng. Tôi lao về phía tên Hork-Bajir, như một chiến xa đâm thẳng vào chai bột-ling.

Thêm nhiều Hork-Bajir nữa tụ lại, gươm cổ tay và cánh tay hươ loạn xạ.

“TSSEER!” Tobias rít lên và chọc móng vuốt vào mắt một tên Hork-Bajir.

Nó rú lên thê thảm.

Tất cả đều gào thét. Marco gầm rú, thọc nguyên nắm đấm tổ bố vào mình con Taxxon. Nhưng da đầu cậu ấy cũng bị tróc và một cái tai biến mất.

<Chúng đông quá!> Cậu ấy phàn nàn.

“GGRROOOWWR!” Rachel gào khi một gươm Hork-Bajir chọc sâu vào bả vai nhỏ.

Jake chồm lên tóm một tên Taxxon và dùng bàn chân sau chà nó lại, rồi quay qua hạ gục một tên nữa. <Tiếp tục chiến đấu! Rút lui bây giờ thì chúng ta sẽ chết!>

Tôi nhào vào một gã Hork-Bajir rồi một gã nữa. Húc, đâm, đập chúng.

Những lưỡi gươm Hork-Bajir chìm ngập vào lưng, chạm tới tận xương khiến tôi thét lên đau đớn, càng làm tôi điên máu và chiến đấu hăng hơn.

<Mình thua rồi, Jake!> Marco la chấp chới, ôm lấy đầu và loạng choạng chạy xa khỏi một con Taxxon.

<Hoàng tử Jake, chúng ta cần phải ngưng lại,> Ax kêu lên, bung đầu ra khỏi một con Taxxon đang rít chìn chặt. <Chúng quá đông...>

Thế rồi tôi nghe một tiếng rống quen thuộc. Tiếng rống này chất chứa cơn giận dữ nguyên sơ.

<Đó là con bò tốt, Cassie!> Tobias la. <Bọn Yeerk chưa bắt được nó!>

Tôi vội hóp đầy không khí vào buồng phổi bò tốt của mình và cất tiếng rống trả lời, chào đón.

Cơn cuồng phong bò tốt khiến tôi chồm lên, đâm, đập, húc, chọc, đâm lũ Taxxon, đánh giập lá cà với bầy Hork-Bajir.

Sau đó tất cả chúng tôi như bốc lửa, như được tiếp thêm sức mạnh. Cả đám hùng hổ cày xới hàng ngũ Hork-Bajir. Cuối cùng tụi tôi đuổi chúng chạy có cờ vào rừng.

Thế là trận chiến chấm dứt.

CHƯƠNG 11

Cả bọn chúng tôi đều toi tởm. Vì vậy, với Ax và Tobias đứng canh chừng, và với chú bò tốt theo sát gót, chúng tôi hoàn hình.

Chú bò tốt nhìn chúng tôi chăm chăm, rồi cũng biến hình theo. Lần này cũng vẫn cái đầu thay đổi trước.

“ Bao nhiêu người vây quanh mà nó chỉ chọn hấp thụ lão Chapman thôi sao?” Marco cất giọng châm chọc, rồi quay đi. “ Chẳng đến nỗi gớm ghiếc lắm.”

<Mình nghĩ chỉ là tình cờ thôi, nó đâu có sự lựa chọn,> Tobias phản bác.

“Nó đang trở thành người,” tôi đứng trầm mặc, nhìn da con bò sáng ra khi lông cứng thụt hết vào cơ thể nó.

<Nó không biết nó đang làm gì đâu, Cassie,> Tobias nói.

Rắc!

Cẳng chân bò tốt thẳng cẳng ra thành đầu gối người.

“Gê gê làm sao ấy,” Rachel lắc đầu. “Kiểu như là, mình không biết, bất thường quá.”

“Thì tụi mình cũng vậy thôi,” tôi bảo, vẫn dán mắt nhìn chú bò lụp chụp đứng trên hai chân.

Jake nhìn tôi vẻ suy nghĩ lung lay.

“Khác chứ đâu có giống,” Marco bác bỏ. “Tụi mình biến hình có ý thức. Trong khi con bò này bắt chước những gì nó thấy chứ chẳng hiểu quái gì cả.”

“Nhưng ngộ nhỡ nó học được cái gì đó thì sao?” Tôi cãi. “Ngộ nhỡ nó có bộ óc người và biết cách sử dụng? Nó biết lý giải...”

“Ờm,” con bò-người gù gù. “Gờ ờ...” nó nhìn lên tôi và teo lại.

“Nó đang tự học nói,” tôi lầm xầm trong miệng, tự dưng cảm thấy vừa hy vọng vừa buồn nôn.

“Không phải,” Marco đốp lại. “Đó chỉ là những sự rung động ngẫu nhiên của sợi dây thần kinh điều khiển lời nói trong não nó.”

“Bồ sai rồi,” tôi không chịu, rồi từ tốn bước tới chỗ con bò-người. “Chào, tôi biết bạn không hiểu tôi. Nhưng mà...”

“Ờ ờ ờ,” Con bò lại gù nữa, nó nghiêng đầu. “Gờ ờ ờ.”

“Chào,” tôi nhắc lại.

“Heeeehhhh,” nó nói, coi bộ lúng túng.

“Mình không khuyến khích việc dạy nó nói, Cassie.” Jake cảnh cáo. “Nếu nó quá là người thì rắc rối lắm đấy.”

“Tin em đi, Jake. Con bò này không sống lâu đâu,” Rachel léo nhéo. “Còn khuya em mới để mình bị nộp vào tay Yeerk bởi lão Chapman đột biến gen.”

Phạch! Phạch! Phạch!

<Trực thăng,> Tobias loan báo.

“Chúng ta cần phải biến hình, Jake nói, đưa tay vuốt tóc. “Không còn lựa chọn nào khác. Tất cả cùng biến hình sói.”

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi tập trung vào ADN sói. Tức khắc một túm lông lồm xồm toè ra khỏi cổ. Cẳng chân nhỏ dần về kích thước nhưng không yếu đi. Ngực và vai tôi u lên, mặt phình dô ra. Răng dài ngoẵng.

Con bò-người cũng biến hình. Nó vẫn nhìn tôi khi cơ thể người bất lực của nó trở lại lột bỏ tốt rắn chắc, cặp sừng nhọn nhô ra từ đỉnh sọ.

Nó đang bắt chước.

Phạch! Phạch! Phạch!

Cây cối ngã nghiêng, bụi mù. Tôi ngoạm hộp biến hình trong mồm.

<Chạy!> Jake ra lệnh và bươn bả chạy ra khoảng trống.

Chúng tôi phóng vù theo sau cậu ấy, lao mình vào bóng tối, trong những tia sáng chói lóa từ khoảng trống phía trên loang loáng chiếu xuống.

<Chờ đã!> tôi hét. <Con bò tốt!>

<Không thể chờ được!> Rachel hét um, chạy vù qua tôi.

<Nhưng mình không thể bỏ nó!> tôi gào, lưng khùng phóng vào bụi rậm.

<Đi nào, Cassie! Nó không ở trong lột hình biến. Nó sẽ chạy và sẽ không thu hút bộ cảm biến Helmacron. Chính tụi mình mới đang bị săn đuổi. Chạy nào!> Jake hô.

Chú bò thật rỗng lên, khụt khịt và co giò phóng theo tôi, dẫn đường cho tia sáng từ trực thăng quét tới.

Tôi không thể giết nó, cũng không thể để nó đi theo. Nếu thế bọn Yeerk sẽ biết được cái hộp biến hình đang ở trong miệng tôi. Và đó là điều không thể xảy ra được.

Bằng một cú xoay người, tôi guồng chân chạy thoăn thoắt, theo sau bọn bạn.

Tôi có thể nghe thấy tiếng con bò tót chạy rầm rập theo sau tôi, húc thẳng vào cái cây và đè nát bất cứ cái gì chắn ngang đường nó.

Trực thăng quần thảo trên không, nhưng tôi đã chạy trước con bò, né tránh và chạy ngoằn ngoèo trong rừng.

BÙM.

Một cây thông sau tôi nổ tung.

Bùm!

Rắắcc!

Một tảng đá bụi chẳng văng báy xáy, tung hê những mảnh vụn như miếng đạn.

<Tàu Con Rệp,> tôi nghe Ax gần giọng.

<Giỡn chơi hả?> Marco không tin.

“Xạch xạch xạch xạch!”

Một cặp Taxxon bùng ra khỏi bụi rậm, sừng ngay trước mặt Tobias.

“Grr Grrooowwrrr!” Tôi đặt chiếc hộp xanh xuống và bay vèo vô con gần nhất, cảm thấy hàng chân tí ti của nó cạ vào lồng mình. Tôi cắm ngập răng vào cơ thể tởm lợm của nó mà dạn dè, day giật, và xé.

Nó thét lên thê lương.

Tôi cắn tiếp, chìm nguyên cái mõm vào ruột nó và lôi ruột ra. Để mặc nó đấy, tôi quay qua giúp Tobias xử lý tên thứ hai. Xong, tôi quay lại nhặt chiếc hộp xanh.

<Cám ơn,> Tobias cảm kích, bay song song với tôi. <Mình thậm chí còn không thấy chúng tới.>

<Đừng làm vậy nữa, Cassie,> Jake nghiêm khắc. <Đừng bỏ hộp biến hình xuống nữa. Nhớ một con Taxxon khác đang rình để chộp cái hộp thì sao?>

Jake nói rất đúng. Nhưng giọng quở trách của cậu ấy khiến tôi thấy khó chịu.

<Xin lỗi,> tôi lì xì.

<Rachel, lại sau Cassie,> Jake chỉ thị. <Nếu có tấn công...>

<Thì em sẽ lo liệu,> Rachel hứa hẹn, lùi lại bảo vệ tôi.

Tôi cảm thấy mình là một con ngố. Cứ như tôi phải đứng ngay ra dóm bọn Taxxon xâu xé Tobias vậy. Còn lâu...

<Ảnh đang lo lắng cho bồ đó, Cassie,> Rachel bảo tôi bằng giọng truyền riêng.

<Cậu ấy đáng ra phải tin mình sẽ chỉ làm điều đúng đắn chứ?> Tôi lầu bầu.

<Ảnh biết chứ. Cho nên ảnh đâu có để ai ngoài bồ cầm hộp biến hình. Và vì vậy ảnh mới phải mình quay lại đi với bồ. Để khi bồ làm điều đúng đắn thì mình sẽ làm điều cần thiết. Bồ thông suốt chưa?>

<Hừ, bồ học cái giọng này từ khi nào vậy,> tôi dần hòa.

Xoẹt! Rạp rạp rạp!

Bọn Hork-Bajir ủa ra từ mảng rừng bao quanh tụi tôi.

Và từ đâu đó phía trên. Tôi nghe tiếng Jake rú lên đau đớn.

CHƯƠNG 12

Một cuộc hỗn chiến diễn ra.

Tiếng la hét quát tháo rùm trời. Những tiếng rên rầm thê thảm. Những tiếng gầm gừ lạnh sống lưng.

Rachel vù qua tôi, một khối lông và răng đáng sợ. Nhỏ phóng mình vô tên Hork-Bajir gần nhất và dứt tung cổ họng nó.

Đúng lúc đó, con bò tót thật lù dù xuất hiện đằng sau tôi. Nó xấn vào tên Hork-Bajir đang

ngắc ngoải, chẳng màng gì đến những vết thương nham nhở trên mình.

Pằng chú! Pằng chú!

Khoảng trống lóe sáng và thêm một cây nữa nổ tung.

Không thể buông chiếc hộp xanh nên tôi không thể tham chiến. Chẳng thể trợ giúp cho bạn bè. Tôi vừa mừng vừa sợ khi thấy con bò tót chạy theo mình và thay mình tung hoành trên trần địa. Nếu bọn Mượn xác-Hork-Bajir nhận ra tôi không đánh nhau và thấy quái hàm tôi lẫn cấn cái gì thì...

Tôi hụp xuống, ẩn mình trong bụi rậm.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Trục thẳng lượn lơ thẳng bên trên, quất quệt lá thông và bụi bặm rụng đầy xuống tụi tôi. Ánh đèn pin quét chẳng chịt khắp khoảng trống. Không có nơi để núp.

Quả là một cảnh tượng kinh hoàng.

Những cánh tay và cẳng chân Hork-Bajir đứt lìa, máu chảy lênh láng. Bọn Taxxon cầm cúi ăn nuốt vội vàng, rỏ nước dãi lòng rờn – một cảnh tượng không thua gì một bộ phim bạo lực - chỉ có điều đây là thực tế.

Pằng chú!

Tôi vọt ra khỏi bụi cây. Chỗ tôi vừa trốn tràn ngập cơn mưa đất đá.

<Chạy, Cassie!> Jake quát. <Cứ chạy đi! Nhắm hướng biển! Tụi mình sẽ ra ngay đây!>

Bỏ bọn bạn mà chạy ư? Tôi dừng lại trong bóng tối, phân vân.

Phạch! Phạch! Phạch!

Pằng chú!

Lại một cây thông nữa tan nát.

Ánh đèn pin dịch chuyển về phía tôi, dò kiếm năng lượng biến hình.

Tìm chiếc hộp xanh!

Chúng tôi chạy uốn lượn hầu rút ra khỏi trục thẳng. Bầy Con Rệp nhào lộn, cắt chém bầu trời, nhắm bắn tất cả mọi thứ chuyển động. Nhưng ít ra chúng vẫn tập trung vào khu rừng đằng sau chúng tôi.

<Lúc này chúng nghĩ tội mình tội bời rồi, chạy hổng nổi đâu,> Marco vờan hận định, vừa khập khiễng chạy.

<Tốt,> Jake nói, chạy huỳnh huỵch bên cạnh tôi, <Cứ để chúng nghĩ vậy.> Rồi liếc qua tôi hỏi. <Bồ không sao chứ?>

<Không> tôi đáp cộc lốc, nghiêng chặt quai hàm quanh chiếc hộp xanh.

Chắc là đã nhận ra giọng nhấm nhẳng của tôi nên Jake nhỏ giọng. <Xin lỗi vì nãy đã quát bồ. Chỉ là mình không muốn có điều gì sai sót xảy ra mà thôi.>

<Không sao,> tôi mệt mỏi đáp, quá phờ phạc để dẫn dỗi. <Mình hiểu mình không được đánh mất chiếc hộp xanh, dù bất cứ giá nào.>

<Khu rừng đã thưa dần và có một con đường phía trước, Hoàng tử Jake,> Ax nói chậm rãi. <Chúng ta tiếp tục đi chứ?>

<Chúng ta cần phải đi tiếp cho tới bờ biển,> Jake chỉ đạo.

<Sẽ gặp rầy rà trên đường với bọn tuần tra cho coi,> Tobias ca cẩm.

<Bọn Mượn xác,> Rachel la.

Chắc là thêm nhiều Hork-Bajir, tôi nghĩ.

Tội tôi chui vào những bụi rậm mọc quanh rìa đường.

<Chà, tui đề nghị thảo luận,> Marco nói. <Làm thế nào tội mình có thể băng qua đường mà không bị nhìn thấy?>

<Biến hình ruồi,> Rachel hiến kế ngay.

<Ruồi không thể ngậm chiếc hộp xanh,> Jake chỉ ra.

<Thế thì để em biến hình voi, đá dít bọn tuần tra và quắp cái hộp chạy qua,> Rachel hăng hái đề nghị.

<Chẳng phải là ý hay,> Marco dè bủ. <Giờ này tội mình vẫn an thân là do bọn chúng dàn mỏng lực lượng ra để lũng súc. Nếu chúng biết tội mình ở khu vực này thì sẽ dồn hết vào đây. Tội mình không cần phải quảng cáo đang ở đâu.>

<Vậy bồ có ý kiến gì không?> Rachel hỏi ngọt ngào. Mỗi khi nhỏ giọng như vậy có nghĩa là “coi chừng tui bộp vào mặt đấy”.

Chúng tôi lùi khỏi rìa đường khi một xe tuần tra lừ đừ đi qua, quét đèn pin vào khu rừng.

<Hừ, tội mình phải nghĩ nhanh lên. Càng chùng chình, dùng dằng ở đây thì càng có nguy cơ bị bắt đó,> Jake thúc giục. <Nhất là khi con bò tốt lại mò tới chỗ chúng ta.>

<Nhưng khi nó không biến hình thì đâu có phát ra năng lượng nào,> tôi cất giọng bèn vức.

<Nhưng nó không phải là loài kín tiếng, Cassie.> Marco ỉ eo. <Nó tấn công và hăm hè cứ như... như bò tốt thứ thiệt vậy đó.

<Thôi vậy,> tôi nói với vẻ tự tin giả tạo. <Chúng ta sẽ để nó đằng sau.>

Marco nhìn tôi. Tôi quay đi.

<Hay là chúng ta tháo rời hộp biến hình ra và giấu mỗi nơi một mảnh,> Tobias đề nghị.

<Không, chúng ta vẫn cần phải sử dụng lối hình biến bự để tháo nó nên vẫn có nguy cơ bị thấy,> Jake gạt đi.

Và rồi tôi chợt nghĩ ra. Đơn giản. Cực kỳ đơn giản. Một sự đơn giản đến buồn cười.

<Quăng nó lên!> Tôi vọt miệng.

<Cái gì?> Jake trợn trừng.

<Thì như Rachel nói hồi nãy đấy. Giống như chơi Trốn Tìm vậy,> tôi giải thích. <Chúng ta biến hình ruồi để băng qua đường rồi hoàn hình. Một đứa sẽ ở lại đằng sau, hoàn hình và thấy chiếc hộp xanh qua, không cho ai thấy. Xong xuôi, người đó sẽ lại biến hình ruồi, bay qua, thế là cả bọn bay đi. Đơn giản.>

<Có quá nhiều năng lượng biến hình trong cùng một chỗ,> Tobias nói một cách lo lắng. <Tội mình phải giới hạn việc thu hút bộ cảm biến tàu Helmacron và bọn trực thăng. Và sau đó là đến lực lượng tìm kiếm dưới đất.>

<Nhưng đứng đây bộ cảm biến tàu Helmacron sẽ dò tìm ra vị trí của chúng ta,> Ax nhắc nhở.

Phạch! Phạch! Phạch!

<Nào, tới luôn đi,> Jake quyết định. <Xin lỗi Rachel. Đó là câu nói của em.>

<Em bỏ qua cho anh lần này.> nhỏ nói. <Nhưng đừng có tái phạm nữa đấy.>

Đó quả là một kế hoạch đơn giản và... dễ dàng.

Đáng lý ra tôi phải biết sớm hơn.

CHƯƠNG 13

Hoàn hình! Rồi lại biến hình ruồi. Marco có nhiệm vụ ném cái hộp qua nên vẫn ở dạng người.

Mệt đấy. Nhưng cần phải thế.

Đôi mắt ghép chủ vù, nhấp nháy phụt ra khỏi hốc mắt tôi. Cẳng chân ruồi vọt ra khỏi ngực. Mấy cái cánh mỏng te xuyên qua lưng, giương lên. Thứ cánh có thể đập hai trăm nhịp một giây. Ruột phèo chuyển động rì rì, nhão nhẹt. Rồi những vòi hút hình ống trở ra ở giữa mặt.

Tôi nhanh chóng vù lên, vỗ cánh rì rì rồi đáp ngay chót mũi Marco.

“Hây”, cậu ấy thăm thì, khua khoắng. “Nhà thông thái nào đây ta?”

<Xin lỗi nha,> tôi nói rồi đảo một vòng quanh đầu cậu ấy.

<Đi nào mọi người,> Jake hô. <Marco, chừng nào tụi mình băng qua và hoàn hình xong thì mình sẽ báo cho bồ biết để thấy cái hộp cho mình. Rồi bồ biến hình ruồi và tụi mình sẽ biến khỏi đây.>

“Dạ vâng, thưa cơ trưởng,” Marco í éo đáp, hụp xuống núp trong bụi rậm.

<Tỏa ra, các bạn,> Jake hét và bay vù đi. <Gặp lại bên kia đường.>

Tôi phóng vọt theo cậu ấy. Ruồi chỉ quán xuyên được vận tốc bốn dặm một giờ, nhưng vì ruồi chỉ dài có một phần tám inch, cho nên cứ tưởng tốc độ cực đại lắm. Tôi hối hả đập cánh, nhào lộn và bay thẳng qua đường.

Những ánh đèn trước của xe tuần tra cắt vụn màn đêm.

Tôi lao vọt qua một bóng đèn, cách có một phần triệu giây.

<Qua rồi,> Jake thông báo và bay véo vào một bụi cỏ rậm rạp.

<Mình ở ngay đằng sau bồ,> tôi nói, rồi đáp xuống và hoàn hình ngay lập tức.

<Qua hết chưa?> Jake hỏi khi đã hoàn hình và lại biến thành sói.

<Tôi nghĩ mọi người đã ở đây cả rồi, Hoàng tử Jake,> Ax nói và nhập bọn với tụi tôi.

Biến hình làm tụi tôi mệt đứ đừ, nhất là phải biến hình liên tù tì. Cứ từ sói về người, qua ruồi, lại về người sang sói, sau đó từ ruồi biến lại thành người rồi lại sang lột sói, một việc mà từ đó tới giờ tụi tôi chưa từng thực hiện qua. May phước là khi cái đầu sói lảng mướt hiện ra, cơ thể sói tràn trề sinh lực mới, cùng các giác quan sắc sảo khiến tụi tôi đỡ mệt nhọc hơn khi trở lại là người.

Xong việc này chắc chắn tụi tôi sẽ ngủ bù cả tuần luôn.

Phạch phạch phạch!

<Xong rồi, Marco,> Jake gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Thả qua đi!>

Marco không thể đáp lại kiểu đó vì cậu ta đang là người.

<Có hai xe tuần tra nữa đang tới,> Tobias báo động. <Chắc chắn là trực thăng đã dò được năng lượng biến hình và truyền sóng xuống cho đám xe hơi bên dưới.>

<Chúng ta cần phải liều thôi,> Jake khuyến khích. <Quăng mạnh và cao rồi qua đây nhanh lên, Marco!>

Chiếc hộp xanh bung ra khỏi bụi rậm, vút lên và lượn vòng giữa đường.

Phạch phạch phạch!

Những ngọn cây ngã rạp xuống.

<Trực thăng tới!> Jake hét. <Đi mau, Marco. Lẹ lẹ lên!>

Một ánh đèn pin tách đôi bóng tối, cách chiếc hộp xanh có vài phân.

Tôi nín thở.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng đã đậu ngay trên ngọn cây, thổi bạt những bụi cỏ và bụi gai.

Bọn Mượn xác-Người lồng ra khỏi xe hơi, đầu cúi xuống, mắt nheo lại né luồng gió cuốn.

<Gió thổi chiếc hộp bay về phía tụi mình!> Nhìn chiếc hộp tăng tốc, lao đảo đáp xuống, tôi liền căng hết cơ bắp, nhướng lên, giơ hàm răng sói mạnh khỏe ra chụp lấy, trước khi nó kịp tiếp đất.

<Oa! Chụp giỏi quá!> Tobias tấm tắc.

<Ừm!> Tôi ậm ừ, lưỡi tê cứng lại vì cú va chạm.

<Mình bị hóp hồn rồi,> Jake thì thào. <Lần sau chơi ném đĩa Frisbee bồ về bên phe mình nha, Cassie.>

Sau đó tất cả nhò đi.

Con bồ tốt hình mũi, nhí nhoáy ngẩng đầu và bước lên mặt đường.

<Ề, nó chạy nhanh hơn bồ tưởng, phải không Cassie?> Marco nói lạnh tanh.

Bồ ta dòm lom lom đám Mượn xác-Người đang ngó nó.

Một tên cảnh sát khoát tay ra hiệu, lập tức bốn hay năm gã Hork-Bajir ló ra khỏi khu rừng và vây quanh các xe tuần tra.

Con bồ khụt khịt, ngoay ngoáy cái đầu.

Tôi biết cử chỉ đó có nghĩa là gì. Tôi đã trải qua kinh nghiệm đó rồi. Nó nhất định sẽ đánh nhau với tụi Mượn xác – để bảo vệ bầy đàn mà nó đã theo suốt cả đêm.

<Hoàng tử Jake, con bồ tốt này sẽ trở thành vấn đề phức tạp,> Ax nhận xét, giọng chắc nịch.

<Nhìn kìa?> Rachel la. <Bọn Hork-Bajir vây chặt nó rồi. Sẽ choảng nhau ra trò cho mà coi.> Trong giọng nói của nhò thấy rõ vẻ thán phục. <Nó sẽ chiến đấu tới chết mới thôi.>

<Sai rồi,> Marco gàn. <Còn khuya tụi Mượn xác-Người mới để nó bị giết. Bởi vì Visser Ba nghĩ nó là Andalite.>

Trong vụ này tụi tôi chẳng mất gì. Nếu con bồ bị giết thì cả bọn sẽ an toàn. Và tụi tôi... tụi tôi không phải ra tay hạ thủ nó - sẽ không bị vấy bẩn bởi máu có chứa ADN người của con bồ.

Nhưng Marco nói đúng quá. Bọn Mượn xác-Người muốn bắt sống một tên trong “băng thảo khấu Andalite”, mong được trọng thưởng. Chẳng đứa nào ham bị xử tử ngay vì tội giết mất bồ.

Chúng tôi cần phải diệt con bồ xui xẻo này trước. Nếu ở nhà thì có thể dùng cây súng thú y của ba tôi để tặng cho nó một “cái chết êm ái”. Nhưng bây giờ tôi đâu có ở nhà. Thậm chí tôi còn không biết mình có thể về nhà nữa hay không kìa. Mà lối hình biến nào có thể thanh toán được con vật hùng hổ đó nhỉ? Lòng dạ tôi quặn thắt lại bởi ý nghĩ giết bồ – giết hại đồng loại.

<Cassie? Xin lỗi. Nhưng chúng ta không thể để nó bị bắt,> Ax nói trầm tĩnh.

<Đúng,> Jake miễn cưỡng đồng tình. <Chúng ta hãy đi cứu nó.>

Trực thăng đang lừ khừ tiến thẳng tới chỗ bọn tôi. Chợt, nó ngưng lại đột ngột.

<Coi chừng!> tôi thét và trượt ngang qua, húc đầu vào hông Jake bằng tất cả sức mạnh mình có. Nhiều đó vừa kịp khiến cậu ấy sụp xuống bên dưới chiếc trực thăng đang hạ độ cao.

<Hự! Ồ, cảm ơn, Cassie.>

<Tội mình mắc kẹt rồi,> Rachel cắn nhằn. <Tất cả là do cái con bò ngớ ngẩn đó.>

Tôi nhìn con bò tốt. Hai bên sườn nó rách te tua. Nó đứng ngóc cao đầu, nhìn đăm đăm vào chiếc trực thăng.

<Visser Ba,> Ax thông báo lạnh sắc bằng giọng truyền công khai, khi tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái đất thò đầu ra khỏi trực thăng.

<A, đồ Andalite rác rưởi,> Visser Ba giả giọng nhẹ nhàng. <Thế quái nào mà bọn bay lại xúm xít ở đây cho bộ cảm biến Helmacron định vị ra cái một vậy?> Ánh mắt hắn dán tịt vào con bò tốt đứng lơ lửng gần hắn nhất. <Hôm nay bọn bay chạy chốt khiến tao kiếm vàng cả mắt. Nào, hãy đơn giản hoá mọi việc đi nha. Thiết bị Escafil đâu?> Hắn chồm tới và thọc một ngón tay mềm oặt vào vết thương của con bò. <Trả lời tao mau, Andalite!>

Chú bò khịt một cái và vung đầu. Chỉ xiu nữa là cái sừng xuyên qua Visser Ba. Gã vội né qua bên, cặp mắt chính như bị bịt lại, xây xẩm.

<Hết xảy,> Marco hí hửng. <Chàng bé bự sống dai hơn mèo.>

<Nói mau! Cái hộp biến hình ở đâu?> Visser Ba rống ông ổng. Rõ ràng ràng là để che giấu vẻ thô để của mình sau vố xém bị chú bò xuyên thủng.

Bọn Hork-Bajir tê điếng, bọn Mượn xác-Người cũng thế. Và chúng tôi cũng vậy luôn...

Tôi không nhìn quanh mà cúi gằm mặt xuống, che cái hộp như muốn nuốt chửng nó vào bụng.

<Có lẽ một tên đồng bọn của mày đang giữ,> Visser Ba đột nhiên chùng giọng xuống. Hắn quay người khỏi con bò và nhìn từng đứa bọn tôi. <Đưa nó đây cho tao không thì tao sẽ khiến bọn bay phải van nài được chết đó.>

<Hoàng tử Jake, con bò tốt đang biến hình,> Ax nói khẩn cấp. <Nó đang hấp thu tên Visser Ba!>

<Ồi trời ơi! Bá cháy!> Marco reo ầm.

Trong khi tên Visser Ba đang cấm cản tụi Hork-Bajir về tội không tìm ra chiếc hộp xanh thì con bò tốt đã chuyển sang màu xanh da trời, lòe mắt cuống và những cánh tay mảnh mai ra. Một phiên bản y chang cơ thể Andalite bị đánh cắp – bao gồm cả cái đuôi lợi hại.

<Bây giờ hay không bao giờ,> Jake gằn giọng. <Khi Visser Ba quay qua và thấy con bò-Andalite thì tụi mình chuồn ngay! Tiến thẳng ra bờ biển!>

<Còn con bò tốt thì sao?> Tôi ái ngại hỏi, mắt nhìn nó thử phóng đuôi lên, vô tình chạt phăng cánh tay một gã Hork-Bajir. <Nó không biết cách sử dụng cơ thể đó!>

<Nó sẽ học nhanh thôi,> Jake bảo khi tên Hork-Bajir gào thảm thiết.

Visser Ba quay lại chỗ phát ra tiếng gào.

<Đi!> Jake hô.

“Grr GRRROOWRR!” Tôi càn lướt qua lũ Mượn xác-Người đang hồn xiêu phách lạc.

Pằng chú! Pằng chú!

<Bắt lấy nó!> Visser Ba ra lệnh, phách lối chỉ vào con bò tốt trong lối hình Andalite.

Con bò tốt bắt chước chỉ lại hắn.

Bọn Mượn xác-Hork-Bajir chần chừ không biết theo bên nào.

Cái đuôi Andalite của Visser Ba nhổng cao. Con bò-Andalite cũng làm theo y hệt.

PHẬP! Đuôi của Visser Ba chạt lìa một cánh tay bò-Andalite.

Con bò rống lên bằng giọng truyền và lao vào tấn công. Cái đuôi của nó ngoáy tít với ít kỹ năng nhưng đẩy về thịnh nộ, xua Visser Ba lùi lại.

Bọn Hork-Bajir và Mượn xác-Người co cụm lại bối rối, hổng dám tấn công con Visser Ba giả dạng.

<Đi! Đi!> Jake thét, xô vào đám Hork-Bajir tạo thành một lỗ hổng lớn. Cậu ấy tuôn chạy vào rừng, cả đám hăm hở chạy theo sau, cán bừa bất cứ thứ gì trên đường.

Tôi ước gì có thể gọi con bò chạy theo mình chứ không muốn để nó đằng sau và bị giết, hoặc tệ hơn. Chắc chắn nó sẽ phụ chúng tôi chiến đấu.

PHẬP! Đuôi Visser Ba lại phang. Một mắt cuống bò rơi phịch xuống đất.

Hơn cả phản xạ đau đớn, đuôi bò-Andalite giương vòng về phía trước, tung bản lưỡi dao trúnng ngay đầu Visser Ba.

Hắn ngã đập xuống như hòn đá. Bọn Hork-Bajir im re, chẳng biết phải làm gì nữa.

Con bò tót trong cơ thể Andalite phi nước đại qua đám Hork-Bajir và xông vào rừng.

Nó chạy theo chúng tôi...

CHƯƠNG 15

Biển càng lúc càng gần hơn, nhưng chúng tôi đã bị thương tích đầy mình và mệt rũ rượi.

Tiếng bọn Hork-Bajir vắng tới từ đằng sau tuy không quá gần.

<Ê này,> Tobias đã hoàn hình xong ở trên không nói vọng xuống. <Sắp tới rồi, ráng nhanh lên.>

Jake thở dài. <Rồi, rồi. Mọi người sẵn sàng chứ? Cassie?>

Toàn thân tôi run bần bật. Quá nhiều thứ kỳ cục đã xảy ra.

<Visser Ba biết chắc tụi mình mang theo chiếc hộp xanh,> Jake tiếp. <Và khi tỉnh dậy hắn sẽ đuổi theo tụi mình đến cùng.> Cậu ấy nhìn thẳng vào tôi. <Tụi mình cần người ở lại khe núi này để níu kéo thời gian cho cả nhóm.>

<Để em làm cho,> Rachel xung phong – dĩ nhiên rồi.

<Không, để mình,> tôi từ tốn nói. <Mình chắc chắn nếu mình ở đây trong lối bò thì con bò tót cũng sẽ ở lại và chiến đấu...>

Và có thể bị giết, tôi cảm thấy tệ hại như thể mình đang phản bội bạn bè.

<Được,> Jake gật đầu. <Tất cả đi nào. Cassie?>

<Hả?>

<Gấp lại bò dưới nước nha.> Cậu ấy ngậm chiếc hộp xanh trong mồm và lao vọt đi.

Mình hy vọng vậy, tôi thầm nghĩ nhưng chẳng nói ra, dù là bằng giọng truyền riêng, mà đứng bần thần nhìn theo bọn nó rời khỏi khu rừng thưa.

Con bò-Andalite động dậy. Tôi quay lại nhìn nó. Nó đã bị thương trầm trọng. Máu đầm đìa, mắt cuống còn lại cụp xuống thảm hại. Bằng cách nào đó tôi phải khiến nó hoàn hình – để nó hung tợn theo đúng bản năng của mình, và để tôi có thể lợi dụng nó hiệu quả hơn.

Tôi cần phải dùng lối bò tốt để có thể hợp sức chiến đấu bên con bò thật.

Tập trung hoàn hình thật nhanh, tôi cố không để con bò tốt bắt chước mình. Một phờ, con sói bị thương vừa trở thành cô gái liền mọc ngay cặp sừng.

Con bò rúm lại, bắt chước tôi hoàn hình. Nó bối rối nhìn tôi, một lát rồi thả lỏng người ra. Nó trở thành bò tốt trước cả tôi – làm vậy nhằm khẳng định “cấp bậc” của mình đó mà... Nó thậm trọng quan sát tôi một lúc, sau đó trạng thái nó thoải mái hơn. Nó đi theo tôi giống như là con bò tốt Châu Phi lúc trước và bằng cách này, nó đã thiết lập một hệ thống cấp bậc.

Một cảnh cây gãy rắc.

Cả hai chúng tôi ngược đầu lên, mũi giần giật, bắt gặp mùi nguy hiểm đang tới gần. Chúng tôi cương quyết bảo vệ bầy đàn của mình.

Tôi khịt. Con bò tốt thật cũng khịt. Hai cặp sừng giương cao.

Tôi lao vào bụi rậm, con bò tốt cũng lao theo. Chúng tôi sẽ chờ – sẽ mai phục bọn Hork-Bajir.

Bỗng, tôi nhận thấy bọn Yeerk đang đổ quân dưới chân dốc rìa khe núi. Không xa về phía dưới nhưng rõ ràng là đủ xa để gây tổn hại.

Trong vòng vài phút nữa thôi chúng sẽ lặng lẽ tới chỗ chúng tôi.

Chúng tôi sẽ chờ cho tới khi chúng leo lên rồi thì...

Tôi phóng ra khỏi bụi rậm, đập gãy nát bụi cây. Húc, gạt, chà, đẩy – tôi để mặc cho bản năng tự vệ của bò tung hoành, dẫn dắt cơn giận hoang dại của mình.

Thêm nhiều Hork-Bajir nữa hăm hở băng lên khe núi hẹp.

<Tránh xa tao ra!> Visser Ba thét bọn lâu nhâu.

Máu tôi như đông lại.

Hắn đang biến hình. Cơ thể Andalite hắn đánh cắp sừng lên rồi tan chảy ra thành một khối đen xám, nhót nhầy. Hắn nhoai thân về trước, tàn phá bất cứ thứ gì hắn chạm vào. Da tên Hork-Bajir gần đấy cháy xèo xèo và kêu ọc ọc như bị axit ăn mòn. Những sợi xúc tu ngắn ngắn lò ra khỏi cơ thể hắn. Cái miệng đỏ lòm, ướt át, chành bành với hàm răng lởm chởm như răng cưa, nhều dãi axit.

Tới lúc đi rồi, tôi nghĩ khi Visser Ba chữa râu vào tôi.

Một dòng axit tuôn qua không khí, văng vào tên Hork-Bajir gần tôi khiến nó la rống lên và đổ vật xuống đất.

Trên da nó hiện ra một cái lỗ sâu hoắm.

Tôi quay phắt lại. Dồn hết năng lượng vào cẳng chân ngăn tuna đầy cơ bắp. Rồi cùng với tiếng khịt gọi con bò tốt thật, tôi co giò chạy tới rìa dốc và nhảy.

CHƯƠNG 16

Hoảng loạn. Kinh hoàng. Tôi rơi như chưa bao giờ được rơi. Không kiểm soát được cái gì nữa.

Bản năng bò tốt trong tôi nổi lên điên cuồng. Tôi rống ầm ỹ, cẳng chân quơ quào cố tìm thứ gì đó để bám vào. Tim đập thành thịch vào lồng ngực, cơn kinh sợ như làm máu đông lại.

Tôi lao qua hàng lớp lớp bụi rậm. Rơi... Mặt đá dâng lên hứng lấy tôi, mạnh và thô bạo...

Rầm! Rắc!

Tôi chẳng thể thở nổi nữa, cũng chẳng thể nhúc nhích. Cơn đau như tử khắp người, như xé phanh tôi ra.

Rầm! Rắc!

Mặt đất rung chuyển lần nữa khi con bò tốt đáp xuống bên cạnh tôi.

Lờ mờ mở mắt, tôi cố nhìn qua màn sương đau đớn, thấy con bò tốt thật ngóc đầu lên và nhìn mình.

Nó than khóc bi ai và ráng sức đứng lên, nhưng không thể. Một cặp chân của nó đã oặt gãy, xương lòi cả ra qua đồng da thịt bò tốt bầy nhầy.

Nó đau oằn oại nhưng không chết. Chưa chết thì đúng hơn.

Tôi cũng chảy máu chan hòa vì cành cây đâm thủng bụng trong khi rơi.

Coi chừng nhiễm trùng, tôi u uẩn nghĩ. Ai đó cần phải rửa những vết thương thật sạch sẽ nếu

không thì...

Không. Chẳng ai ở đây mà rửa vết thương cho tôi cả. Chẳng ai cứu tôi đâu. Thế giới bỗng chật hẹp đi rồi lại nở rộng ra. Tôi teo lại, mụ người luôn.

Máu phọt ra từ ngực sau mỗi nhịp tim. Chắc hẳn tôi sẽ chết trước con bò tót mất thôi. Nó lại rống lên ai oán. Đám cỏ chân gầy của nó bê bết đất cát.

Chỉ còn lại một cách duy nhất có thể cứu chúng tôi...

<Nhìn tao này!> tôi nói với con bò.

Đầu nó giật lên, đôi mắt nó ghim chặt vào tôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình, mới đầu thật chậm sau tăng dần lên. Những đẽ xương nát rục rịch định hình lại.

“Tiếp đi,” tôi giục giã khi con bò rít rống và bắt đầu biến đổi.

Tôi lom khom trong bụi rậm bên cạnh nó, cảm thấy buồn nôn vì phải quan sát sự biến đổi, nhưng tôi không đành lòng bỏ mặc nó chết như thế này, hay sống như một đồng thịt què quặt, hay bị bọn Yeerk bắt...

Một cái đầu người nhú ra. Mũi căng, mắt dàn hàng ngang trên mặt, răng nhỏ téo lại, tai thò ra.

Con bò-người mở mắt và nhìn tôi.

“Tiếp đi,” tôi động viên và đứng lên.

Con bò-người – lão Chapman – quỳ trên hai đầu gối. Rồi run rẩy đứng lên trên hai bàn chân, nó đong đưa lập chập tiến về phía tôi, miệng thở khò khè.

Tôi khịt. “Tiếp đi.”

Chúng tôi đi chậm chạp, cố lết tới chân dốc, nơi không bị tụi Hork-Bajir trông thấy. Chúng tôi sẽ an toàn được một lúc bởi vì chúng sẽ không xuống đây theo cách như của chúng tôi.

Visser Ba cũng biết vậy nên càng tức tối hét vang động cả khe núi.

Con bò-người tê điếng lại vì tiếng gào đó, cái đầu nó giật giật.

“Đừng thèm nghe,” tôi bảo, ra hiệu cho nó đi theo. “Nào nào. Chúng ta cần phải tìm ra các bạn của mình...”

Nói vậy thôi chứ tôi bức xúc lắm. Điều gì sẽ xảy ra với sinh vật buồn bã te tua này khi chúng

tôi nhập vào “bầy đàn” nhỉ?

Tại tôi không thể để nó sống, nhưng mọi thứ bên trong tôi luôn chống lại việc giết nó. Tôi có thể phải để nó chết ở đây mất thôi – Marco và Rachel hẳn sẽ bảo tôi nên làm vậy và Jake cũng thế – nhưng tôi vẫn không nỡ lòng bỏ nó. Dù gì tôi cũng phải chịu trách nhiệm về tình huống trớ trêu này... Tôi không đang tâm bước đi trong khi có thể giúp nó... Chao ôi! Tôi không thể...

Nếu như nó phải chết, nó phải chết thật nhanh, không cảm thấy quá đau đớn. Không kéo dài. Không mất nhân tính.

“Gừừừ” Con bò tót kêu lên. Nó loạng choạng bên cạnh tôi trên bàn chân người yếu ớt. “Gừừừ.”

“Mày phải bước đi thật cẩn thận,” tôi thủ thỉ, chỉ xuống tảng đá lóng mình vừa đặt chân lên. “Thấy chứ?” tôi bước tới mặt phẳng khác tránh những bụi rậm lổm chổm. “Giống như thế này.”

Con bò-người nhăn trán rồi bước vào chỗ tôi bước qua. Mặt nó giãn ra. “Gừừừ.”

“Tốt lắm,” tôi cố động, trái tim tôi thắt lại. Mình đang làm gì thế này? Tôi không nên nói với nó – nhưng tôi “có tật” hay nói chuyện với những con thú bị thương trong Đường Đường Thú Hoang mà, nhất là khi đang thay băng hay cọ rửa lồng chuồng cho chúng. Đó là những lời nhẹ nhàng để vỗ về chúng...

Nhưng lúc này khác mà, tôi biết thế.

“Nhỏ đến rồi kìa! Cassie!”

Tiếng quát tháo đã nhạt. Tôi nhìn lên và thấy Jake đang vẫy vẫy.

Tinh thần tôi trở về thực tại ngay: dù có con bò-người hay không, tôi vẫn mừng hóm khi hội ngộ bạn bè.

Cho dù cuối cùng có xảy ra điều gì đi chăng nữa...

CHƯƠNG 17

“Làm sao nó sống sót được sau cú rơi như thế chứ?” Marco hỏi, chỉ vào con bò-người và nhìn xoáy vào tôi.

“Tệ thật,” tôi thừa nhận và quay sang hướng khác để tránh ánh nhìn lạnh lùng của cậu ấy.

“Nó nhìn thấy mình hoàn hình, suy nghĩ và bắt chước. Mình đoán điều đó đã cứu nó.” Chắc rồi. Tôi chỉ *đoán* thôi mà chứ làm sao mà tôi biết được?

“Phiền phức quá,” Rachel hậm hực nói. “Cái của nợ đột biến gen này cứ lẻo đẹo theo tụi mình hoài. Nó có cần phải hấp thụ người tụi mình biết không? Từ rày trở đi chắc mình không bao giờ dám nhìn lão Chapman nữa. Gớm quá.”

Con bò-người ngồi xổm xuống bên cạnh tụi tôi. Mắt nó trống rỗng, không linh động và biết chuyện như mắt người. Mặc dù vậy nó vẫn nhìn tụi tôi, thở phì phò lay động cả không khí. Nó đang lắng nghe và quan sát sự thông tin liên lạc giữa tụi tôi với vẻ báo động trầm tĩnh.

Một con bò trong lớp da người đang ung dung trong bầy. Nó chẳng hề sợ sệt gì cả.

“Quái gở,” Marco lầm xầm, quay mặt đi.

<Thật nguy hiểm,> Ax nhìn tôi bằng mắt chính trong khi những mắt cuống không ngừng thăm dò khu vực xung quanh.

“Ừa,” Jake nói, hơi mỉm cười với tôi khi tôi ngồi xuống tảng đá kế bên cậu ấy, đặt chiếc hộp xanh ở giữa. “Rất vui là bồ đã vượt qua mọi nguy hiểm.”

“Mình cũng vậy,” tôi héo hắt mỉm cười lại. “Cái dốc đó ghê thật.”

“Gùùùuù,” con bò tót góp chuyện, căng thẳng khi mọi cái đầu đều đổ dồn về phía nó. “Gùùùuù?,”

“Không hay tí nào,” Marco ỉ ôi.

Con bò-người nhúu mày và bặm môi lại. “Ừừừmmm?”

“Để mình dạy thầy hiệu phó nói nha,” Marco xớn xác. “Có được không?”

<Đó không phải là lão Chapman.> Tobias cãi. <Nên nhớ đó không phải là lão Chapman.>

<Nó đang học,> tôi bảo, không để ý đã phui một con kiến khỏi hộp biến hình. Nó đang rút xuống đất và bò lên cẳng chân tôi.

“Không phải, Cassie. Nó bắt chước,” Rachel lắc đầu nguầy nguậy. “Chớ có để chuyện này đi xa hơn nữa nha. Đáng ra con vật này phải chết từ lâu rồi mới phải.”

“Rachel nói đúng đấy,” Marco ý nhị nhìn tôi. “Không ích gì khi bồ cứ giữ nó sống đâu, Cassie. Giờ thì một đũa trong tụi mình sẽ phải...”

Một khoảng im lặng nặng nề.

“Hừm,” Jake nhẩn nhá. “Mình nghĩ tốt hơn chúng ta cứ đi tiếp. Bọn Yeerk sắp tìm tới đây rồi.”

Trong khi đó chúng ta cần phải tới địa điểm cần thiết.”

“Eo ơi!” Marco rên rỉ. “Tới lúc thả đe rồi.”

Tôi nhồm lên chậm chậm. Con bò- người cũng làm theo.

“Bồ cần phải biến lại thành bò tốt,” Jake nói, không nhìn mặt tôi. “Đó là cách an toàn nhất. Còn lại tất cả tiến lên. Tụi mình sẽ từ từ để bồ theo kịp, Cassie.”

Còn con bò tốt? Tôi muốn hỏi. Liệu tôi có phải dẫn nó tới một vách đá hay dòng nước ngầm nào đó rồi bỏ nó lại? Không được để sinh vật quái thai này tồn tại? Mà tại sao tôi lại là đứa phải giết nó chứ?

Tôi không hỏi câu cuối cùng đâu vì tôi biết tụi nó sẽ trả lời ra sao.

Và tụi nó đúng. Có điều...

Tôi quay người đi khi tụi bạn bắt đầu biến hình...

“Sẵn sàng rồi chứ?” Tôi hạ thấp giọng với con bò-người, che không cho nó nhìn bọn bạn.

Nó nghiêng đầu. “Gùùuùù.”

“Mày giỏi lắm,” tôi sẽ sàng nói, nhắm mắt lại để tập trung vào ADN bò tốt. “Nào, chú ý, làm theo tao nè...”

Tôi bắt đầu cảm thấy sự biến đổi. Như bình thường, xương nhuyễn ra, vặn vẹo, xoắn xuýt, căng giãn rồi biến mất. Tôi cảm thấy toàn thân run bần bật giống như vừa mới được chích một mũi Novocain[3], vì vậy bạn nhận thức được những âm thanh ùng ục, lạo xạo, nhưng lại không thực sự cảm thấy chúng.

Tôi mở mắt và thấy con bò-người đã biến hình xong. Cặp sừng đã tòi ra khỏi cái đầu chang bang, áp trên hai lỗ tai tõe loe và cong phát sợ.

PHỤT!

Cái đuôi búng ra, ngoe nguẩy.

<Tốt,> tôi bảo nó bằng giọng truyền riêng, nhìn tai nó ngo ngoẩy bởi lời tôi nói chỉ mình nó nghe thấy.

Phạch phạch phạch!

Jake nhặt chiếc hộp xanh lên và giữ chặt trong quai hàm. <Cassie?>

Tôi ẩn vào một bụi rậm lớn – nơi con bò tốt không thể thấy tôi – hoàn hình và biến thành

sói.

Tôi cảm thấy rằng mình cắm vào lợi, tòe ra thành răng nanh sói dài sọc. Cảm thấy cơ thể mình duỗi ra và u vồng lên những cơ bắp. Rồi cái cổ phủ lông lờm xờm và chạy ran khắp cơ thể.

Đem chân u lên dày cui dưới bàn tay và bàn chân. Sọ tôi rạn nứt rồi liền lại, nhô ra thành mõm sói.

<Xong chưa?> Jake thấp thỏm.

<Rồi,> tôi nói ngay khi biến hình xong.

<Thế thì...> Rachel nói.

<Tới luôn đi,> Marco nói tiếp bằng cái giọng “siêu anh hùng” của mình.

Không khí cuộn xoáy khi tụi nó chạy ừa vào khoảng trống.

Tôi cảm thấy sự lúng túng của con bò. Tôi nghe thấy tiếng móng guốc lộp cộp nện vào đá của nó khi nó vội vàng chạy theo chúng tôi, khụt khịt và bối rối vì bị bỏ lại.

Rồi đột nhiên, tôi hoảng sợ. Hoang mang, kinh hãi và kiệt sức.

Tại sao điều này lại xảy ra cho chúng tôi? Và cho sinh vật tội nghiệp ấy?

Tôi không biết và không bao giờ biết. Mà tôi cũng mệt mỏi với chuyện tìm kiếm câu trả lời lắm rồi...

Với những tiếng rên rỉ đứt quãng, tôi chạy thục mạng vào khu rừng theo sau tụi bạn. Chạy như viên đạn qua con bò tốt, mặc kệ tiếng gọi thê lương của nó.

Tôi chạy và chạy cho đến khi mùi nước biển chẹn đầy lỗ mũi. Chạy cho tới khi tiếng la khóc của con bò tốt phai đi, chỉ còn là tiếng thì thào rồi lại bị lấn át bởi tiếng trực thăng.

CHƯƠNG 18

Tôi đã có thể nghe tiếng bọn bạn chạy thoăn thoắt trong khoảng rừng phía trước và nghe thấp thoáng tiếng sóng vỗ bờ.

Tôi không muốn nghĩ về con bò tốt bị bỏ lại đâu đó đằng sau nữa...

<Có một chiếc trực thăng đang bay dập dờn trên hẻm núi,> Tobias báo. <Nó đang lùng sục chúng ta, Jake. Nhanh lên!>

<Đã đến lúc khởi phát Chiến Dịch Cái Đe,> Jake gào lên bằng giọng truyền.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng đã tiến lại gần hơn. Kế hoạch cần phải được thực hiện.

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Chợt có gì đó chuyển động rất mau lẹ. “Uhhh!” Tôi quay lại. Choán chỗ mặt đất trước mặt tôi, một cái gì đó đang lớn lên. Thật nhanh!

Nó đen đen, lù phù cỡ chừng tám phân. Rồi hai mươi phân. Ba mươi... Nó là một con kiến, râu ve vẩy và càng dứ dứ.

Nó đang lớn dần. Sáu tắc rồi.

Hoàn hình mau, tôi hốt hoảng nghĩ, cố né cái càng sắc lẹm của con kiến. Hoàn hình!

Nhưng con kiến vẫn cứ lớn, tay chân ngo nguậy, lông mọc ra từ cái đầu u sù.

Lông ư?

Những đầu mút chân của con kiến khổng lồ vẫn tiếp tục phồng lên và phun ra những ngón tay. Cơ thể phân khúc của nó chảy tan ra, hòa vào nhau và nhào nặn lại thành một hình người rắn chắc.

Con mắt người bự nổ ra khỏi đầu nó, rồi cái mũi trông quen quen hiện ra.

PHỤT! PHỤT!

Mấy cái càng của nó giật cùng cục trong khi mau lẹ thụt vào đầu kiến, động tác co thắt như đang đâm chết kẻ thù. Và giữa thảm họa biến hình kinh khủng này, gương mặt kiến quay dọc ra, cặp môi hình thành. Rồi đến hàm răng trắng bóng lú lên khỏi mảng lợi màu hồng, há to ra trong tiếng kêu câm nín.

Ồi quỷ tha ma bắt! Tôi đang nhìn trao tráo vào chính cơ thể mình.

Tôi chẳng biết làm thế nào mình lại hoàn tất được việc hoàn hình được – có lẽ là nhờ bản năng sinh tồn của loài người trong tôi. Cố đứng thẳng lên, tôi thao láo nhìn con kiến-Cassie.

Thật kinh hồn! Nó đang ẩn hiện như ma trơi. Những bộ phận cơ thể chấp chờn, tan ra rồi cứng lại – là kiến rồi là người, từ người lại trở về kiến.

Râu kiến bung ra từ hộp sọ người rồi thụt vào, lại phòi ra. Nó nhìn quanh, mắt ạng lên vẻ sợ hãi, miệng há hốc, tự động bật ra tiếng kêu thường thấy trong những cơn ác mộng của tôi.

“ÁÁÁÁÁ!” Tiếng la hoảng đầy bản năng rú lên.

Tôi lão đảo lùì lại, vội đưa tay lên bịt tai, cầu khẩn cho đừng phải nghe tiếng thét quái đản đó.

Làm thế nào việc này lại xảy ra được nhỉ? Con quái vật thứ hai xuất xứ từ đâu? Làm sao mà một con kiến lại có quyền năng biến hình chứ?

Chỉ có một cách duy nhất... Đó là chiếc hộp xanh. Con kiến này chắc chắn đã chạm vào hộp...

Đúng rồi, lúc chúng tôi ngồi nghỉ bên mấy tảng đá, nó đã bò lên hộp và tôi đã phúi nó ra. Rồi nó bò lên cẳng tay tôi và hấp thụ tôi mà không biết mình làm gì.

Tôi liếc nhìn nó la và dưỡn dẹo như thể đang đau đớn kinh khủng lắm.

Tại sao nó lại đau đớn nhỉ? Biến hình đâu có đau...

Những ký ức hồi tôi là kiến hiện về, và tôi chột hiểu vì sao con kiến-Cassie lại khiếp vía như vậy. Đó cũng chính là lý do khiến tôi không bao giờ muốn phải biến hình kiến lần nào nữa.

Mỗi con kiến thuộc một bầy đàn đông hung nhúc. Nó không có trí óc, không có linh hồn, cũng không có ý chí hay suy nghĩ riêng. Nhưng khi biến hình người, nó trở thành một cá thể có ý chí tự do và quyền chọn lựa. Nó bị lấn lướt, áp đảo bởi bộ não tinh vi và sự tò mò bẩm sinh của người.

Về mặt logic tôi biết thế, nhưng về cảm xúc, tôi đang nhìn chính cơ thể mình oặt ẹo, quần quai trong khủng hoảng mà không biết phải làm gì.

“Ngưng ngay!” Tôi thét.

Một phản ứng quá ngốc nghếch. Con kiến-Cassie cũng hét lại và nhìn trừng trừng vào tôi. Rồi, khi cặp cẳng tõe ra đầy đủ hai bên mép người, nó tấn công.

Tôi đứng đó, dẫn dờ, khiếp đảm mặc nó lao vào mình, hai cẳng chân nó lắc lư, xiểng niểng.

Những cái càng ngoe nguẩy, túm lấy cẳng chân tôi. Con đau đánh thức tôi dậy.

“Không!” Tôi hét toáng lên và nhảy dạt qua bên.

Con kiến cũng chuyển dịch theo, quơ quào cánh tay cấu rút tôi.

“Không! Không!” Tôi thốn thức la, cố chạy hòng bút khỏi phiên bản quái dị của mình. Nhưng tôi trượt phải một nhánh cây và ngã ngửa ra.

Điên thật, con kiến-Cassie xông tới, chồm đè lên tôi.

Cặp càng của nó đóng mở lách tách. Những cánh tay teo lại thành cẳng chân kiến tí tẹo... rồi lại phình thành cánh tay người, giữ không cho tôi giẫy giụa. Hàm răng trắng trong cái miệng ướm át nhe ra rồi thu nhỏ lại, nhỏ nhoay thành hàm dưới của kiến.

Cái càng kẹp cứng cánh tay tôi, bóp mạnh thật mạnh. Nó vật tay tôi mất thôi.

“Không!” Tôi rú thê thảm.

Đây là lúc tôi nghe một tiếng rống quen thuộc. Con kiến-Cassie giật người đứng thẳng lên, lồi theo tôi.

“Ở đây! Ở đây!” Tôi vừa rối rít gọi khàn khàn vừa dấm đá con kiến túi bụi khi trông thấy con bò tốt.

Phạch phạch phạch!

Chàng bò tốt ngẩng đầu lên, hít hít không khí. Cặp sừng bập bênh...

“Êêêê!” Con kiến-Cassie thét, buông tôi ra và quay qua đối mặt với con bò tốt.

Lật đật ôm cánh tay đầy máu, tôi lỉnh ra khỏi bọn chúng.

Con kiến-Cassie khua điên cuồng và đóng mở càng lách tách như miệng bầy, chạy sòng sọc vào con bò tốt.

RẦM!

Bò tốt vặn sừng, húc ngay bụng kiến.

“Êêêêêê!” kiến thét gào, uốn thân ra sau, dùng năm dấm bổ nhào tới tấp vào đầu bò. Cuối cùng nó cũng thoát khỏi cặp sừng cùng với một tiếng “BỘP”.

Con kiến lùi lại, thất kinh ôm cái bụng toác hoác, đôi càng lập xập ỉu xiu, cái miệng người ngáp ngáp.

Tôi nhìn chính mình đang hấp hối. Nó chẳng phải là người cũng chẳng phải là vật – mà là một cơn ác mộng vô hồn.

Tôi nhảy đại vào bụi rậm, ngồi thụp xuống, há miệng ra.

Con bò tót hét lên chiến thắng.

Nhưng chiến thắng gì mà chiến thắng. Khỉ thật, thay vì ngủm thì kiến-Cassie lại teo đi – một hình hài người tí nị chuyển sang những nét đặc trưng của kiến.

“Không!” Tôi rống lên.

Tôi loạng choạng phóng ra, dầm bừa phứa xuống đất. Bàn chân trần của tôi quỳnh quáng day dí cho tới khi cảm thấy chắc chắn rằng con kiến quái dị đã nát thây. Một quái thai như thế không bao giờ được phép sống.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng xề lại gần. Không nghi ngờ gì nữa, nó đã bị cuốn hút bởi năng lượng biến hình.

Tôi cần phải đi ngay, nếu không thì kế hoạch của cả bọn sẽ bị phá sản. Chàng bò tót đang thư giãn gặm cỏ ngoài bìa rừng.

Tôi bước tới một gốc cây, tập trung vào ADN ó biển. Ngay tức khắc, mặt tôi vập xuống đất, cả thân người teo vù vù và dừng phắt lại như chiếc thang máy đã xong việc.

Những hình thù loang lổ hiện lên trên da tôi và nhú lên thành lông vũ. Mặt dầu ra đầy đôi môi tôi thành mỏ chim, và dày lại như xi-măng khô nhanh. Mắt tôi tách ra hai bên, với thị lực tinh tường hơn.

Xương tròn lên và rỗng đi. Lông đuôi toè ra. Biến hình xong xuôi... tôi đập cánh và lao lên một tảng đá.

Con bò tót nhìn tôi, lúng túng. Tôi nhìn lại, không biết phải làm gì hay nói gì. Nó khịt lên đầy chất vấn và bước lại gần.

Phạch phạch phạch!

<Tao phải đi ngay bây giờ,> tôi khẩn khoản phân trần, dù biết rằng nó sẽ chẳng hiểu gì cả. <Cám ơn đã cứu sống tao.>

Tai con bò tót nhúc nhích. Và rồi tôi biết phải nói gì.

<Mày giỏi lắm,> tôi nhỏ nhẹ.

Tai nó vểnh ra trước và rồi miệng nó phát ra giọng ồ ồ thân thiện.

Trực thăng xò vào tầm nhìn.

Pằng chú!

Một tia Nghiệt thổi con bò đi mất.

CHƯƠNG 20

Tôi xò ra khỏi bụi rậm cùng với hàng tá những con chim hoảng sợ. Tôi đập cánh, hấp tấp lấy độ cao, cố chống lại sức gió do trực thăng tạo ra.

Trực thăng đảo vòng chỗ khoảng trống, nơi có đồng tro của con bò tót.

Chúng đã giết nó và cứu tôi khỏi phải làm điều này. Nhưng tôi vẫn không nguôi ngoai. Con bò đã tin cậy tôi, vậy mà – vì một lý do nào đó nó không hiểu – tôi đã để mặc nó tiêu đời.

Cũng có thể ở đâu đó trong trí óc con người, nó hiểu. Tôi không bao giờ biết được...

Hồi hải thoát khỏi luồng gió xoáy của trực thăng, tôi hướng về phía đại dương nơi có ánh bình minh đang sáng nhờ nhờ. Tôi ráng bay lên cao, cao hơn nữa.

Xa tí bên dưới, tôi thấy năm con cá heo giống hệt nhau đang hướng ra khơi. Và... không xa dưới tôi lắm, một chiếc Con Rệp đang tò tò theo sau trực thăng.

Tôi cố chống chọi lại luồng khí chết để bay cao hơn nữa. Chiến Dịch Cái Đe chỉ thành công và tụi tôi chỉ tiêu hủy được bộ cảm biến Helmacron ở trên trực thăng một khi tôi bay đủ cao để thấy “cái đe”.

Pằng chú! Pằng chú!

Tụi Yeerk thi nhau nã tia Nghiệt vào bầy cá heo. Bọn bạn lặn xuống, nhưng tôi không chắc tụi nó có kịp để không bị bắn trúng hay không.

Cao, cao nữa, Cassie, tôi tự nhủ.

Pằng chú! Pằng chú!

<Mình bị bắn trúng rồi!> Tobias la xuyết xoa.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Chiếc Con Rệp lao xuống thấp hơn, nghe như có mùi máu.

<Lặn xuống! Lặn!> Jake ra lệnh.

Đám cá heo lại biến mất. Tụi nó đang cố ý lôi kéo hoả lực, hầu khiến cho chiếc Con Rệp và trực thăng xao nhãng, không lưu tâm đến tôi.

Liệu kế hoạch này có hiệu quả không nhỉ?

Trong khi chiếc Con Rệp ì ì bay tầm thấp thì chiếc trực thăng lượn lơ như một con chuồn chuồn khổng lồ tại một điểm, ngay trên chỗ vừa thấy bầy cá heo.

Để có thể thả đe, tôi phải ở ngay trên trực thăng. Nếu nó di dịch, toàn bộ kế hoạch của chúng tôi sẽ đi tong. Rồi trực thăng sẽ đuổi kịp ó biển cái một, chẳng phải là cuộc chạy đua thú vị gì.

Nhưng tôi không nghĩ tới điều đó. Nếu nghĩ, tôi đã nghĩ tới những điều khủng khiếp, nghiệt ngã hơn kia. Nếu mà nghĩ lung tung, tôi sẽ làm lệch lạc mọi việc mất.

Năm con cá heo lại nhoi lên mặt nước ở phía dưới kia. Trực thăng lại chuyển động lượn theo chúng, trong khi chiếc Con Rệp phun tia Nghiệt như mưa.

<Jake, bồ có nghe mình không?> Tôi hét, đập cánh trời chết để lấy độ cao. <Đừng nhúc nhích nữa! Cứ đứng im đó!>

<Mau lên Cassie,> có tiếng đáp lại nhẹ hều. <Tobias và Marco đã trúng đạn, máu loang ra nước nhiều lắm rồi!>

Trái tim tôi nhói lên một cái. Máu sẽ mời gọi cá mập, đó là thứ cuối cùng chúng tôi cần vào lúc này.

<Mình thả đây, Jake!> Tôi hét lại, ngoi về phía trên chiếc trực thăng. <Cứ ở nguyên đó! Đứa nào chuyển động là mình chệch mục tiêu liền.>

Tiếng trả lời của cậu ấy quá nhỏ, chẳng nghe được.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Cá heo nhoi lên rồi lại lặn xuống. Tôi theo sau, canh me cho tới khi ở ngay trên trực thăng.

Pằng chúu! Pằng chúu!

<....mất quá nhiều máu...>

<...Cassie...>

Giọng truyền dứt quãng, vỡ vụn ra.

Tôi cần phải liều. Cần phải thực hiện cái kế hoạch mô phỏng theo một bộ phim hoạt hình cũ mà tôi chẳng ham mê. Và tôi cần phải khẩn trương lên, chẳng bao lâu nữa bọn cá mập sẽ xuất hiện.

Và thế là ở trên chín tầng mây, bên trên đại dương mênh mông, trên chiếc Con Rệp đầy bọn Yeerk và một trục thăng với cánh quạt quay tít mù, động cơ xoáy cuộn, tôi hoàn hình...

Không hề có lưới đỡ bên dưới.

CHƯƠNG 21

Việc hoàn hình cần phải diễn ra suôn sẻ. Tôi cần phải giữ đôi cánh cho đến phút cuối, đầu đã mệt đừ đừ.

Thật là quái đản, tôi là Cassie có cánh, nhỏ cỡ ó biển. Rồi cánh tiêu mất, tôi rơi đuồn đuột trên không trung, đầu lộn phập xuống tuyệt vọng.

Gió quất phần phật vào da thịt khiến tôi ngộp thở. Phải cố tập trung.

Lông ó biển nhạt đi và da trơn bao trọn cơ thể tôi, phình lên cấp kỳ bằng kích thước người. Mỏ tôi teo đi và biến mất. Cánh tay và cẳng chân lòi ra.

Kinh hãi, tôi tập trung vào lối cá voi lưng gù – đúng như kế hoạch.

Tôi biến hình thành con cá khổng lồ – cái đe – rớt từ trên trời xuống chiếc trục thăng và đè nó rơi xuống biển. Giống như tôi từng làm một lần... Lúc đó tôi làm được. Hy vọng lần này cũng thế.

Và hy vọng tôi không bị xắt thành sợi, hay đè một đứa bạn nào đó bên dưới đồng mảnh vụn.

Nhưng tôi đang rơi quá nhanh, tôi cảm thấy thế mà. Ngay cả khi cái khối cơ thể mỗi lúc một phình ra của tôi cũng không thể làm giảm tốc độ rơi của tôi.

Pằng chú! Pằng chú!

Tôi trôi tuần tuột, phồng ra mãi, bự cỡ chiếc xe thùng. Nhưng chưa đủ! Da trên đầu tôi chuyển động để lộ cái mũi thở. Xương tôi kêu rắc rắc, u tròn, đan chéo nhau trong khung xương

cá voi. Cánh tay chộp ra thành chân chèo.

Tiếng trực thăng rống làm tôi nhức lỗ nhĩ. Tôi cảm thấy không khí chòng chành mỗi lần cánh quạt quay một vòng.

Tôi thất bại mất thôi! Tôi sẽ không đủ bực vào thời điểm xô trực thăng. Tôi sẽ bị xay nhuyễn và văng khắp đại dương cho bọn cá mập ăn thịt.

Và đó là lúc NÓ đập vào mắt tôi.

Mới đầu tôi không biết nó là cái gì. Sau rồi tôi mới nhận ra nó là một con mòng biển đang hoảng sợ vì gió trực thăng.

Và tên phi công trực thăng bên dưới liếc lên. Mắt hắn tròn tròn, vội giật tránh khỏi tôi. Tôi sẽ đâm hụt hắn mất! Ngay cả khi rơi tự do thế này tôi cũng hụt. Phi vụ sẽ thất bại. Tôi sẽ thua.

Pằng chú! Pằng chú!

Chiếc Con Rệp lượn bên dưới trực thăng, oanh tạc đám cá heo đang bị thương tươi bời.

Tất cả sẽ chấm dứt ngay lúc này. Trong vòng vài giây, tụi bạn sẽ chết. Nếu tàu Con Rệp không bắn trúng thì tụi nó cũng bị truy lùng đến chết. Bọn Yeerk sẽ có hộp biển hình và loài người sẽ diệt vong.

PHÓC!

Thật không tin nổi! Con mòng biển tọt vào trực thăng, động cơ phản lực hút nó như vòi máy hút bụi.

Ka-bùmm!

Trực thăng nổ tan và biến thành quả cầu lửa.

Sự va chạm tác động tới tôi tựa hồ một chiếc rờ-mooc mười tám bánh. Nó kích thích không khí rút hết khỏi buồng phổi tôi, khiến tôi tê điếng, cứng ngắc cả người.

Sức nóng hầm hập từ vụ nổ mới thật gớm giếc.

Tôi văng khỏi đám đổ nát về phía đại dương. *Dù sao thì cũng tiêu mất một con mòng biển tội nghiệp...* Đó là điều cuối cùng tôi nghĩ trong chớp mắt trước khi tất cả xạm đi.

<Cassie? Cassie? Bờ có nghe mình nói không?> Jake hốt hoảng gọi.

“Không!” Tôi thều thào, lắc đầu và ngay lập tức thở bằng lỗ mũi đầy nước biển. “Hự hự,” tôi sặc ho, chói với, không thể giơ tay lên. Mắt tôi hiện ra.

Điều đầu tiên tôi thấy là một con cá heo ngậm chiếc hộp xanh trong miệng. Vật thứ hai là hàng dặm nước lượn sóng. Tiếp đến là một dải đất đằng xa.

Đương nhiên là tôi đang ướt nhem và run như tử. Tôi đã là người trở lại, đang nằm ngửa giữa đại dương, có bầy cá heo bao quanh, lấy mồm vỗ về và huých tôi tiến về phía bờ.

Trí não tôi đã trở lại. Tôi nhớ về con bò tót, về con kiến-Cassie... và tiếng nổ tanh bành. Kinh hoàng, tôi lật đật chìm xuống như một hòn đá.

<Quá dễ,> Rachel khinh khỉnh nói. Nhỏ luồn xuống dưới và đẩy tôi trở lên mặt nước. <Bờ tính làm gì vậy, Cassie? Tự dìm mình chết đuối à? Tất cả đã qua rồi. Không sao đâu mà...>

“Bằng cách nào?” Tôi ráng mở cái miệng ngậm đầy nước mặn chát, cố nắm quyền kiểm soát bộ óc người đang kiềm nén nỗi sợ mất hồn và buông ra một câu chẳng ăn nhập gì. Chứ còn gì nữa, đại dương bao la có thể nuốt chửng một tay bơi giỏi gấp ngàn lần tôi. Đó là chưa kể tới cá mập...

Thực tế đúng là như thế đó.

<Ô, bờ bỏ lỡ bữa lửa trại rồi, Cassie,> Marco chọc ghẹo, bơi vòng vòng quanh tôi. <Mới đó thôi mình thấy con cá voi to cỡ xe tải FedEx rớt từ trên trời xuống và nghĩ ‘Ồ ồ nhỏ này không đủ lớn để tông vào trực thăng và sống sót rồi’.>

<Bờ mà nghĩ ngợi gì, hả Marco? Có mà hét ồm tỏi ấy chứ,> Rachel chê bai.

<Nó cứ rít như cái thẳng gỏi vậy,> Jake vào hùa với Rachel ngạo Marco.

<Lại còn liên tục phát ra một chuỗi âm thanh tần số cao như không khí cạ vào tàu Mái Vòm ấy,> Ax thêm.

Im lặng.

<Ồ, đó là một sự so sánh chuẩn xác mà,> Ax chống chế.

<Ừa,> Marco cười khúc khích. <Nhưng mà hổng làm người ta mắc cười gì hết trơn hết trọi, Ax-ngố à.> Cậu ta ngoi cái đầu cá heo lảng mướt lên khỏi mặt nước và quạt chân chèo oàm oạp.

<Bạn đánh giá quá cao tính khôi hài của mình đó, Marco.> Ax lăm bằm.

<Quá đúng mười mười,> Jake cười khì.

<Cassie, dù sao thì,> Marco hét to, <bồ đã từ trên trời rơi xuống và BÙM...>

“Một con mòng biển bị hút vào động cơ trực thăng. Nhưng chẳng là gì so với con kiến-Cassie mém dùng còng giết mình trong khu rừng.” Tôi ngưng lại. “Con bồ tốt đã cứu sống mình.”

<Hả, bồ có bà dì cố giết bồ bằng kim à[4]?> Rachel hỏi, hích tôi một cú khá mạnh. <Ôi trời, mình nghĩ chỉ có họ hàng của Tobias mới xử tệ với con cháu thôi chứ.>

“Không phải bà dì,” tôi chỉnh lại.

<Mình biết,> Rachel chép miệng. <Chà, bồ học đâu được óc hài hước duyên dáng.>

<Chắc tại vì nhỏ vừa trở lại tàu Mái Vòm cùng với Ax,> Marco làm xàm.

Tôi nhô lên mặt biển khoảng một phút trong khi tụi bạn chọc ghẹo nhau ồn ào. Tôi nghĩ về con bồ tốt và vẻ dũng cảm khi nó chiến đấu bên cạnh tôi. Nó đã làm thế vì trong mạch máu nó có chứa ADN người chẳng và bằng cách nào đó cùng liên kết với tụi tôi? Hay vì bản năng bồ tốt có thể làm bất cứ điều gì để bảo vệ bầy đàn của mình? Hay là nó có cả hai thứ đó ta?

Tôi không bao giờ biết chắc, nhưng tôi đã hiểu con bồ tốt hơn. Bản năng sinh tồn của nó rất mạnh mẽ, về phương diện này thì chúng tôi giống nhau. Bao nhiêu lần tôi và các bạn cùng chiến đấu để bảo vệ nhau, để cứu loài người khỏi sự xâm lăng của bọn Yeerk? Và bao nhiêu lần con bồ tốt đã chiến đấu để bảo vệ bầy khỏi những thú ăn thịt khác, bao gồm cả loài người?

<Nghe này mấy bồ, nếu cá mập xuất hiện thì tụi mình sẽ biến thành món sushi ngon lành liền đó.> Marco ba hoa.

<Tất cả chúng ta đang ở dưới nước, bồ nên nhớ điều đó.> Rachel hoành hợ.

<Nhưng bồ chưa phun máu ra như vòi cứu hoả mà.> Marco chọc.

“Trực thăng nổ tan,” tôi xen ngang, răng nghiến lại. “Bộ cảm biến tàu Helmacron cũng bị tàn phá luôn chứ?”

<Ừ, tụi mình khá chắc chắn với kết quả ấy,> Jake nói một cách chậm rãi.

“Vậy là, bồ khá chắc rằng bộ cảm biến là DOA,” tôi đáp. *Hãy nói đúng đi, Jake, Tôi thầm cầu xin. Nói đúng đi. Làm ơn đừng nói với mình rằng cả sứ mệnh này đều là vô nghĩa. Rằng mình phải đối diện với chính bản thân mình như là một con kiến, như là một vật đột biến, một thứ mà...*

<Đúng, chúng ta có thể chắc chắn chín mươi chín phần trăm, Cassie,> Jake dừng đỉnh nói.

Tuyệt, như vậy là còn chừa lại một phần trăm cho Lá Bài Điện.

<Cassie, bồ làm giỏi lắm,> Jake khen bằng giọng truyền riêng. <Mình tiết lộ điều này nha: khi bồ nhắm tới cánh quạt của trục thẳng, không phải duy nhất có Marco la thét đâu. Tụi mình đều chạy ré ra và lặn xuống sâu, nhưng khi bồ tiếp nước bồ bị cháy thậm tệ...>

Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới nỗi đau xé ruột và mùi lèo xèo của mỡ cá voi cháy.

<...và tụi mình đã ra sức làm cho bồ hoàn hình. Bồ chỉ nửa tỉnh nửa mê. Nhiều đó cũng đủ. Mình rất mừng.>

“Mình cũng vậy,” tôi nói.

Bản năng sinh tồn. Thật buồn cười, làm thế nào mà chương trình gen của tôi lại tự động nổi lên, trong khi não người và ý thức nhận biết lại không ở đó nhỉ?

<Mình cũng nghĩ vậy, cái gì?> Tobias thắc mắc hỏi.

<Đó là giọng truyền riêng của người ta mà ị,> Marco nhí nhố. <Jake đang đóng phim ‘Dharma và Greg’[5] với Cassie trước mũi tụi mình.>

Tôi cười nhưng toàn thân lại run bần bật vì kiệt sức. Tôi không bối rối vì bị Marco bắt quả tang. Chuyện Jake và tôi mền nhau chẳng còn là điều bí mật nữa rồi...

<Cassie, sao bồ không biến hình thành cá heo và rồi cùng ra khỏi đây?> Jake hỏi, để ý thấy tôi run. <Tụi mình sẽ kết thúc ngày hôm nay ở bãi tắm. Ý mấy bồ ra sao?>

<Ước muốn của bạn là mệnh lệnh của tôi, thừa Hoàng tử Jake,> Marco làm bộ nghiêm chỉnh đáp.

<Thế thì mình ước bồ im lặng giùm đi,> Jake quặc lại.

<Ha-ha-ha!> Ax nói. <Ha-ha!>

Cả bọn nhìn ảnh, kinh ngạc.

<Đó là cách phản ứng với câu nói hài hước của loài người, đúng không?> Ax nói tỉnh rụi rồi lặn xuống, gây sau ảnh quấy mạnh cơ thể cá heo, vọt lên không, nước bắn tung toé.

<Tui xin rút lui,> Marco rền rĩ. <Nếu Ax mà ha-ha-ha trước những câu đùa nhạt nhách của Jake nữa, thì từ giờ trở đi tui thề sẽ không nói giỡn luôn.>

Nhưng cả bọn thừa biết đừng hòng cậu ấy bỏ bông lơ.

Cả đám tụi tôi cũng thế.

Bất luận sự việc có tồi tệ đến thế nào đi nữa, tụi tôi vẫn cứ đùa giỡn.

[1] Loài bọ chét chuyên đốt cắn ngựa và gia súc.

[2] Câu chuyện kinh dị của Mary Shelley viết vào năm 1818. Victor Frankenstein tạo ra quái vật từ xương thịt lấy từ nghĩa địa. Sau đó chính ông và gia đình bị quái vật này giết chết. Ngày nay Frankenstein ám chỉ vật được tạo ra vùng lên khống chế người tạo ra nó.

[3] Novocain là tên một loại dược phẩm được chỉ định để điều trị các chứng bệnh liên quan đến hệ thần kinh thực vật: giảm nhịp tim, hạ huyết áp. Sau khi chích, có thể gây co giật.

[4] Rachel nghe không rõ nên tưởng như vậy. Trong tiếng Anh, con “kiến” (ant) phát âm hơi giống với “dì” (aunt).

[5] Drahma và Greg là tên một bộ phim tình cảm nói về tình yêu vô bờ bến giữa Drahma và Greg. Phim đoạt giải Quả Cầu Vàng năm 1997.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>